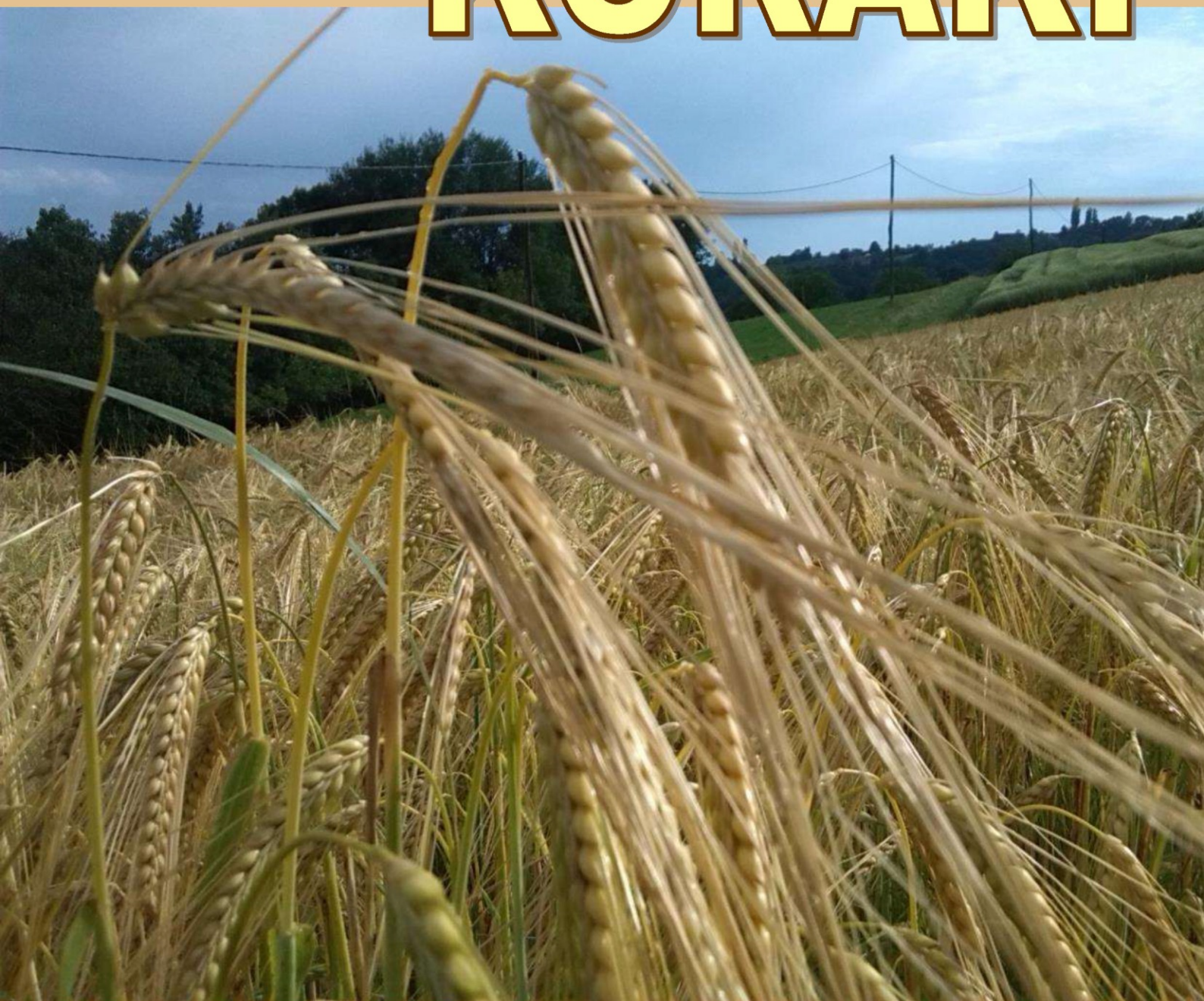

poletni **KORAKI**

OB KONCU ŠOLSKEGA LETA

Našim učencem, učiteljem, vzgojiteljem in staršem!

Prav sleherno šolsko leto je vedno izziv, prežet z znanjem, trdom in izkušnjami. Tudi to, ki je že skoraj za nami, je bilo najbrž takšno.

Izgrajevanje notranje bogatega človeka je dolgotrajen proces. Začeti ga je treba zgodaj, ko lahko še usmerjamo in krojimo podobo mladega človeka. Prav najzgodnejša leta so tista, ki se globoko zaznamujejo v človeški zavesti. Gre za obdobje v otrokovem odraščanju, ki je še kako pomembno za njegov nadaljnji razvoj. Naši prvi stiki z otroki so pri nas povezani z vrtcem. To okolje je lahko za otroke izredno spodbujajoče, saj nenehno veliko daje. Od nas in otrok pa je odvisno, koliko bomo uspeli ponujenega tudi izkoristiti.

Ravno vi, naši učenci in otroci v vrtcu, ste naš največji ponos. S svojimi uspehi na različnih področjih ste v preteklosti že izkazali pripadnost svoji šoli, pa tudi vrtcu. Bili ste dobri in velikokrat celo odlični; tako po znanju kakor tudi po uspehu. Pomembna zahvala gre našim vzgojiteljicam, učiteljem in strokovnim delavcem, ki ste pomagali našim otrokom na poti do novih znanj. Brez Vas ne bi bilo ne dobre šole, še manj dobrega vrtca. V naših učencih ste kot leta doslej znali poiskati veliko otroške nadarjenosti, njihove vztrajnosti in uspešnosti.

Nikakor ne bi marsičesa zmogli brez Vas, spoštovani starši. Veseli nas, da ste z nami. Tudi mi čutimo, da je naše partnerstvo dobro in da je le-to edini način za reševanje težav, ki so nenehno na poti odraščanja naših otrok. Vsi zaposleni se bomo trudili, da vam bomo uspeli dati največ. Vse spremembe, novi družbeni procesi, novi načini oblikovanja človekovih vrednot, pa tudi novi in novi izzivi so tisti, ki bodo tudi v prihodnje sooblikovali podobo mladega človeka. Povsem drugačni vrednostni sistemi v človeku, raznolikost razmišljanj in poduhovljenost vrednot pa so tisti, ki dodatno vplivajo na izoblikovanje podobe mladega človeka. Seveda imata vrtec in šola kot eden številnih socializacijskih dejavnikov pri tem nenadomestljivo vlogo. Potrudili se bomo, da bo bosta ravno ta dva nenehno gradila in sooblikovala slehernega posameznika.

Tudi v tem šolskem letu smo ponosni na vaše rezultate. Prav zato vam za vse vaše dosežke iskreno čestitam. Naši sadovi so bogato obrodili in z njim trud in naše delo.

Želim vam uspešen zaključek šolskega leta in veliko lepih trenutkov, ki so pred vami.

Naj bodo počitnice dolge, tople in brezskrbne. Uživajte jih.

18. rožnika 2014

Vaš ravnatelj,
mag. Mirko Žmavc, prof., spec.

BIBE V VRTCU

V letošnjem šolskem letu so bile bibe doma v 1. skupini. Namenili smo jim veliko pozornosti, vključevali smo jih v vzgojno in izobraževalno delo. Prisotne so bile na različnih področjih otroškega ustvarjanja. V ospredju je bilo področje umetnosti. Otroci so se v dejavnosti radi vključevali, poslušali in ustvarjali po svojih sposobnostih. Nastajale so zanimive bibe iz različnih materialov. Ob njih so otroci spoznavali barve in velikostne odnose ter bogatili svoja doživetja. Uživali so v bibankah, plesali ob glasbi, poslušali in prepevali pesmi o bibi. Biba je otroke spremljala ob praznovanju rojstnega dne, nas vodila na sprehod ... Skratka, z bibami smo se imeli lepo.

Najmlajše bibe v vrtcu Cerkvenjak,
vzgojiteljici Marjeta in Maruša

ISKRICA IZ VRTCA

Vzgojiteljica je otroke seznanjala s sprehodom. Ampak pred tem je bilo potrebno pospraviti igrače. Oglasi se še ne triletna deklica v skupini: »Hitro, da ne bo prej tema!«

VRTEC V NARAVI NA DOMAČIJI FIRBAS

Tudi letos smo se odpravili, 4. in 5. junija, na domačijo Firbas v Cogetincih, in sicer otroci 3. skupine, ki gredo v jeseni v prvi razred. Tokrat smo spoznavali zdravilna zelišča.

V četrtek zjutraj so starši pripeljali otroke do osme ure na kmetijo.

Dejavnosti, ki so potekale na kmetiji:

- zajtrk,
- ogled kmetije in vrta z gospodarjem in gospodinjo;
- spoznavanje zelišč (mete, melise, timijana, kamilic, lipe);
- pohod z malico iz nahrbtnika do Negovskega jezera, opazovanje različnih zelišč v naravi (bezeg, kamilica);
- kosilo in popoldanski počitek na seniku (branje pravljičice);
- reševanje delovnih listov;
- igranje na prostem – igrišču;
- večerja in pohod z baterijskimi svetilkami;
- spanje.

Drugi dan smo imeli vstajanje ob 8. uri in zajtrk.

- po zajtrku hranjenje živali z gospodarjem Lojzom;
- peka zeliščnih piškotov z gospodinjo Marjano;
- jahanje konj na travniku;
- grabljanje sena in igra na igrišču;
- kosilo in popoldanski počitek (risanka, namizne igre, reševanje delovnih listov);
- odhod domov od 14. do 16. ure.

Vrtca v naravi se je udeležilo 14 otrok iz vrtca Cerkvenjak in 10 otrok iz vrtca Vitomarci. Otroci so bili veseli živali, katere so lahko hranili in božali. Najbolj nestrpno pa so pričakali noč in spanje, saj je marsikateri otrok prvič spal brez staršev. Na veliko presenečenje ni nihče jokal in tožil za mamo. Vsi so mirno zaspali ob branju pravljič.

Veliko so se družili z gospodarjem, ki jih je vedno nasmejal. Na kmetiji sva jih spremljali vzgojiteljici Rozina in Nina, seveda cerkvenjaške otroke, iz

Vitomarcev pa sta otroke spremljali Darja in Marjana.

Zapisali vzgojiteljici: Rozina Čuček in Nina Žvarc

UČENJE ANGLEŠČINE V VRTCU

Otroci vrtca Cerkvenjak in Vitomarci se že nekaj časa srečujejo z učenjem angleščine. Angleščine se učijo na spontan in prijeten način z igro, s pomočjo predmetov, ki se jih lahko dotaknejo ter s pesmicami in zgodbicami, ki so otrokom v pomoč pri pomnjenju novih besed in jezikovnih struktur. Otroci se zlahka vživijo v pravljичni in namišljeni svet, zato smo pri angleščini nekoliko podrobneje spoznali svet gosenice v ilustrirani zloženki »The Very Hungry Caterpillar« in izvedli kar nekaj aktivnosti na to temo. V tem času so se otroci naučili pozdraviti, se posloviti, se predstaviti, poimenovati barve, šteti do deset, poimenovati dele telesa, poimenovati in povedati katero hrano imajo radi, odgovoriti z YES/NO, se naučili kar nekaj poskočnih pesmic, *Hello hello, how are you?, Pinocchio song, Where's Santa, Broccoli song, Walking, walking ..., The wheels on the bus, Hokey Pokey, Incy Wincy Spider*. Pesmice smo podkrepili s precejšnjo mero gibanja, zato smo veliko poskakovali, tekli, se obračali levo in desno ali hodili skozi tunel.

Nekateri otroci, ki angleščino obiskujejo dlje časa, zmorejo sami zapeti nekaj pesmic ali pa tvorijo fraze, kratke odgovore brez dodatne pomoči. Učenje v vrtcu je zame in za otroke nadvse prijetna izkušnja. Zame predvsem zato, ker me vedno znova navduši otrokova pristnost in otroški pogled na svet. Za njih pa učenje tujega jezika predstavlja način druženja, igre in zabave, kjer se vsi skupaj nekaj naučimo in se pri aktivnostih velikokrat nasmejimo tudi do solz.

Učiteljica: Ženja Hotko

Vrtec Vitomarci

Vrtec Cerkvenjak

1. a V PRIČAKOVANJU POČITNIC ...

Visoke temperature in poletna vročina, ki nas spremljata že od konca meseca maja, sta v nas prebudili misel na poletne počitnice. Še posebej težko jih čakamo prvošolci, saj bodo za nas to prve »šolske« počitnice. V ta namen smo izvedli kratko razredno anketo in bodoče drugošolce povprašali, česa se še najbolj veselijo.

ŽIGA: Komaj čakam, da bodo počitnice! Končno bom lahko več časa igral računalniške igrice. Veselim se tudi kopanja v bazenu in seveda - morja!

KATRIN: Med počitnicami se bom igrala z bratom. Komaj čakam, da bomo imeli več časa za obiskovanje prijateljev!

TOMAŽ: Počitnic se zelo veselim. Igral se bom z bratom Sandijem.

MELANI: Najbolj se veselim kopanja v bazenu.

NICKOLAS: V počitnicah ima ati veliko časa zame. Včasih mu lahko grem pomagat v službo. Najraje imam, ko kaj počneva skupaj!

TADEJ: Veliko časa bom gledal televizijo in igral računalniške igrice.

JAN: Med počitnicami bom dobil sestrično! Njenega rojstva se zelo veselim. Dvakrat bom šel na morje, jupi!

ALINA, ALISA: Najraje sva, ko nama mama dovoli, da ji pomagava pri gospodinjskih opravilih. Veliko se bova tudi igrali zunaj, na prostem.

EMA: V počitnicah ima naša družina vedno čas za izlete. Tega se najbolj veselim, ker vedno počnemo kaj zanimivega.

MAKS: Komaj čakam, da bodo počitnice! Sem že zelo utrujen. V počitnicah bom obiskal babico Elo in upam, pri njej ostal veliko časa.

BENJAMIN: V času poletnih počitnic bo moj ati praznoval rojstni dan. Komaj čakam na zabavo! Čas si bom krajšal z igranjem igrice na PSP-ju in kopanjem v bazenu.

OD SEPTEMBRA PA DO JUNIJA ...

Je dolga pot.

Še posebej, če si prvošolec.

Minilo je prvo šolsko leto; minilo hitro, prehitro. To je bilo leto majhnih korakov in velikih dosežkov. Učenci prvega razreda smo v teh desetih šolskih mesecih spoznali abecedo, se naučili brati in pisati, računati do dvajset, spoznavali svojo okolico in življenjska okolja v njeni bližini, spremljali vreme in njegove posledice, peli, likovno ustvarjali in se prvič pomerili v šolskem krosu.

V mesecu marcu smo tudi prvič prestopili prag SNG-ja in si ogledali vrhunsko lutkovno predstavo Ribič Taro. V muzeju NOB smo se udeležili pomladne, velikonočno obarvane, delavnice.

Na spletni strani UHU smo zasledili zanimiv likovni natečaj, ki nas je vabil, da po predlogi izdelamo džunglo, jo fotografiramo in fotografijo odpošljemo. Njena izdelava je terjala veliko spretnosti (rezanje, prepogibanje, lepljenje) in domišljije. S končnim izdelkom smo bili zelo zadovoljni, sedaj pa nestrpno čakamo rezultate natečaja.

Ker pridno ločujemo odpadke in se zavedamo problematike onesnaževanja okolja z njimi, smo se odločili, da iz plastičnih lončkov za puding izdelamo držala za pirhe.

V mesecu aprilu smo zbirali pregovore in reke o vremenu. Ugotovili smo, da veliko »ljudskih modrosti« drži. Vsak učenec je izdelal vremenski koledar.

Pri spoznavanju okolja smo se naučili, da ob ugodnih pogojih iz semen zrastejo nove rastline.

Zdaj že vemo, da za rast potrebujejo vodo, svetlobo, zrak in prst. Na okenski polici smo uredili mini vrtniček.

Naš učiteljica pravi, da že veliko znamo.

Zelo radi prisluhnemo, ko nam bere pravljice in pesmi. Zdaj, ko že poznamo vse črke abecede, po poslušanju že tudi sami zapišemo dve, tri ali celo več povedi o slišani vsebini.

IGO GRUDEN: ČRIČEK

Maks: Čriček spi v luknjici. Fantek ga draži s slamico. Čriček pride iz luknje. Čriček začne peti. Fantek ga opazuje.

Katrin: Čriček v luknjici spi. Deček posluša pesem. Fantič draži črička. Čriček že zapušča luknjico. Fantič se je skrila za grm.

MOJ ROJSTNI DAN

V mesecu aprilu sem praznoval rojstni dan. Naredil sem vabila za zabavo in jih razdelil prijateljem. Mama je spekla pecivo in pripravila vse za zabavo. Ata je na žaru spekel hrenovke in čevapčiče. Prišli so prijatelji in prinesli darila. Igrali smo nogomet, se vozili s traktorji, skakali v trampolinu, se šli igro lov na zaklad in druge igre. Za rojstni dan sem dobil torto. Na torti je bila sveča s številom sedem.

Domen Kokol, 1. b

Ivanjščice:

Domen Kokol, Gašper Hanžel, Gašper Meglič, 1. b

MOJ ATI

Mojemu atiju je ime Simon. Živi v Lenartu. Je moj sosed. Vsako jutro me pelje v šolo v Vitomarce. Večkrat spim pri njem. V dnevni sobi gledam televizor in se igram. Na balkonu se pogovarjamo. Ati ima zajca. Včasih ga pobožam. Rada obiščem atija.

Larisa Megla, 1. b

Krompirjev odtis:
Taja Pučko, 1. b in Aneja Grnjak, 1. b

PRVIČ V GOZDU

Mihec živi v Čagoni. Ob hiši je gozd. Nikoli še ni bil v gozdu. Nekega dne mu je mama rekla, naj gre v gozd po vejico listnatega drevesa. Bilo ga je strah. Oblekel se je in obul škornje. Še preden je odšel, je mami dal poljubček.

Začelo je deževati. Mihca je bilo vedno bolj strah. Vseeno se je opogumil in šel naprej v gozd. Na poti je srečal lisico zvitorepko. Ni vedel, kaj naj naredi. Hitro je utrgal eno vejico. Odtrgal je smrekovo vejico. Hitro je zbežal domov k mami. Čez nekaj časa je domov prišel tudi očka. Mihec je povedal, da je v gozdu videl lisico in se je je bal. Povedal je, da ne ve, kaj je smrekova in kaj je listnata vejica drevesa. Mama mu je razložila.

Naslednji dan je moral Mihec spet v gozd po vejico. Tokrat je res prinesel pravo vejico. Naslednjega dne je zbolel. Mama mu je skuhala čaj. Sama je morala iti po vejico.

Vsak dan je redno pil čaj in kmalu ozdravel. Spet je lahko hodil v gozd po vejice listnatega drevesa in nič se ni bal.

Špela Sabadin, 2. a

MIHA, DREVO IN ZAJEC

Miha je po turško sedel pod drevesom. Opazoval je zajčka, kako pije vodo. Šel je k njemu in ga vzel v naročje. Dal ga je pod drevo. Pasel se je. Spet ga je opazoval. Pobegnil mu je. Šel ga je iskat. Našel ga je in ga dal spet pod drevo. Okrog njega je postavil leseno ograjico, da mu ne bi spet pobegnil.

Jure Mulec, 2. a

DREVO IN ZAJEC

Nekoč je živel zajec, ki si je hotel zgraditi leseno hišico. Neke noči, ko je spal pod drevesom, ga je nekaj zbudilo. Bliskovito je skočil kvišku, a nikogar ni opazil. Nekaj časa je opazoval in poslušal. Spet se ga je nekaj dotaknilo. Zagledal je drevo. Drevo mu je reklo, naj ga ne bo strah. Povedalo mu je, da pozna njegovo željo. Skupaj sta zgradila hišo iz odpadlega vejevja. Zajec je tako dobil svojo hišo, drevo pa je ostalo pri življenju.

Še dolgo sta oba srečno živela.

Matija Omulec, 2. a

ŽIVLJENJE BREZ DREVES

Nekoč pred davnimi časi se je zgodilo nekaj čudežnega. Ni bilo več dreves. Ljudje so se spraševali, kdo je posekal drevesa. A zastoj. Življenje se je spremenilo in je bilo drugačno. Otroci niso zaspali, odrasli so imeli nočne more.

Nekega dne se je Tim odločil, da bo vzel sadike dreves in jih posadil. Šel je iz hiše. Prišel je h gozdu brez dreves. Sadike je posadil. Čez pet mesecev so ljudje opazili drevesa. Bili so zelo veseli.

Od takrat ljudje bolj spoštujejo naravo.

Lan Prosič Vrbnjak, 2. a

FILIP IN ZAJČEK ŽAK

Filip se je odpravil na sprehod. Med potjo je opazoval naravo. Srečal je kmete, ki so pasli živali. Srečal je tudi staro teto Albino. Pozdravil jo je in nadaljeval pot. Ob cesti je zagledal ubogega zajčka, ki je prestrašen tekal sem in tja. Filipu se je zajček zasmilil. Vzel ga je v naročje in ga odnesel domov. Pokazal ga je mami in ji povedal, kje ga je našel in kako je bil prestrašen. Mama je rekla Filipu, da ga lahko obdrži. Filip se je razveselil.

Zajčku je dal ime Žak, ker je bil zelo živahen.

Maruša Hercog, 2. a

Špela Sabadin, Zrcalna slika

ZLATA RIBICA

Nekoč je živela ribica, ki ni imela prijateljev. Za skalo je zagledala pet ribic. Niso se ji pridružile. Vse so se ji smejale, ker ni imela nobene luske. Naenkrat je zagledala lusko in jo hotela prijeti. Pograbila jo je druga ribica. Zaplavala je naprej.

Zagledala je velik grad in vstopila. Povedala je, da bi rada delala na gradu. Gospa je rekla, da prav zdaj eno služkinjo potrebujejo. Rada je delala in vsi so bili z njo zadovoljni. Začele so ji rasti luske. Vsi so ji govorili, da je zlata ribica. Tudi druge ribice na gradu so želele imeti takšne luske. Vsi so želeli biti z njo prijatelji.

Zapustila je grad in se vrnila. Ko so jo ribice zagledale, so vse hotele biti njene prijateljice. Zavrnila jih je in jim povedala, da je bila zelo žalostna, ko so se norčevale. Opravičile so se ji in jim je bilo žal, da so grdo ravnale z njo. Oprostila jim je in skupaj so zaplavale med skalami.

Jan Zelenik, 2. a

Za likovni motiv sem si izbrala štokljo, ker mi je lepa ptica. Ustvarjala sem s črnim tušem, vodo in s čopičem. Risala sem na risalni list.

Pri delu sem se zabavala. Všeč mi je tudi njen način življenja, saj jeseni odleti v tople kraje, spomladi pa se rada vrne v domače gnezdo.

Štoklja – Brina Lovrec, 2. a

PRAVLJICA O MARTINU

Za devetimi gorami je živel deček Martin. Rad je hodil v šolo, plaval, igral nogomet, košarko, bejzbol, rolal, smučal, sankal in kolesaril. Najraje od teh športov je plaval in igral nogomet.

S sošolci in sošolkami so se dogovorili, da bi se igrali skrivalnice. Martin se je skril v lisičjo luknjo. Sošolci in sošolke so ga iskali povsod. Martin je našel drugi izhod iz lisičje luknje. Ko je prilezel iz luknje, je bil ves umazan. Sošolce in sošolke je skrbelo, kje je Martin. Prikazal se je in vsi so se ga razveselili. Nasmejali so se in ga spraševali, kje je bil, da je tako umazan. Prijatelji so vriskali in ga objemali.

Vrnili so se v šolo, kjer so se malicali. Veseli so bili, da se je Martin zdrav in nepoškodovan vrnil med njih.

Eva Ljubec, 2. a

DOBRODELNA ALENKA IN ČOPIČ

Nekoč v starih časih je živela Alenka, ki je rada slikala. Nekega dne si je zaželela, da bi imela takšen čopič, ki bi naslikal najlepše slike.

Naslednji dan je priletela drobna ptička. Zapela ji je, da bo to, kar si je želela, dobila. Alenka je pogledala na mizo in videla prelep čopič. Poklicala je očka in mamo, da sta videla čudovit čopič.

Alenka je začela ustvarjati tako lepe slike, ki jih še mama in očka nista videla. Očka se je domislil, da bi te slike prodali. Alenka se je s tem predlogom strinjala.

Prodali so vse slike in srečno živeli do konca svojih dni.

Ivana Vršič, 2. a

PRAVLJIČNO DREVO

Krojačku Hlačku smo pomagali sestaviti pravljice, da jih bo lahko pripovedoval otrokom pod pravljničnim drevesom. V mestu so podrli vsa drevesa in otroci niso mogli plezati po njih, se hladiti v senci in poslušati ptičjega petja iz krošenj dreves. Posadili so pravljnično drevo na koncu mesta, kjer so se zbirali in poslušali pravljice. Tudi učenci 2. a smo sestavili svoje pravljnično drevo, kamor smo pritrdili liste s pravljicami.

SRNJAČEK IN GOREČI GOZD

Nekoč je živel srnjaček Miha. Nekega dne je šel v gozd. Zagledal je goreči gozd. Hitro se je obrnil in stekel domov. Vse prebivalce gozda je opozoril, naj ne hodijo v goreči del gozda. Živali so ga ubogale. Vrnil se je domov in se odpravil spat. Čez nekaj časa je nekaj zaropotalo. Vstal je in pogledal, kaj je narobe. Pred njegovim domom so stale gozdne živali in mu sporočile, da je požar pogašen. Živali so zaplesale in se veselile, da so rešili gozd. Srnjačku Mihi so čestitali, da jih je obvestil in so rešili gozd pred uničenjem

Lara Borovnik

MEDVEDKOV DEŽNIK

Nekoč je živel medvedek, ki je imel velik rdeč dežnik. Nekega dne je močno deževalo. Ko je hodil po gozdu, je srečal srnico, ki je padla v jamo. Medvedkov dežnik jo je rešil in srnica se je srečna vrnila domov.

Janže Borko

IGRIVE ČRKE

Pri likovni umetnosti smo iz naravnih materialov ustvarjali igrive črke. Za svoje ime sem uporabil različne materiale. Nekaj sem prinesel sam, nekaj so mi posodili sošolci.

Moje črke so sestavljene iz posušenih listov, bučnih semen in praženih zvezdic za juho. Črke so živahne in nasmejane in me gledajo.

Učiteljica in jaz sva z njenim fotoaparatom tudi fotografirala.

Rok Domajnko, 2. a

USTVARJANJE ZA LIKOVNI NATEČAJ

Učiteljica nas je prijavila na likovni natečaj za izdelavo džungle. Razpisalo ga je podjetje Uhu. Iz priloženih pripomočkov smo ustvarjali: rezali, lepili, sestavljali, kombinirali in uživali. Gibalno in glasovno smo ponašali opice, leoparda, tigra, leve, noje in leoparda. Sami smo dodali še kače.

V džungli rastejo veliko dreves, zato je dom mnogih živali. Beseda džungla ima sedem črk.

Fotografirali smo se in fotografijo poslali na sedež podjetja v Izolo. Sedaj samo še čakamo na rezultate, ki bodo objavljeni v juniju. Mogoče se nam bo nasmehnila sreča in bomo med srečnimi izžrebanci.

Špela Sabadin, 2. a

KOČIJA

Pri spoznavanju okolja smo se učili o življenju nekoč. Pri likovni umetnosti smo to tudi likovno prikazali. Z barvnimi tuši smo risali vozila nekoč. Spoznali smo jih kar veliko. Izbrala sem kočijo, ker so se v njih vozili kralji in kraljice. Meni je kočija zelo všeč.

Sergeja Firbas, 2. a

Špela Sabadin in Miha Černel sta dobitnika bronastega Cankarjevega priznanja. Preberite njuni besedili. Juri Muri je odpotoval v Afriko. Dopisovala sta si.

DRAGI PEDENJPED!

Pišem ti iz Afrike. Danes se zelo dobro počutim. Veš, da mi vsi strežejo, kot da bi bil kralj. Z nojem se kar dobro razumem. Opica mi vsak dan skuha mlečno kavo. S kačo se igrava igro Ulovi me, kača. Slon me prenaša na hrbtu naokrog. Enkrat me je že peljal do reke Nil, kjer je krokodil. Živali so me tu sprejele zelo lepo.

Lep pozdrav,
Juri Muri

DRAGI JURI MURI!

Jaz pa sem vseeno ostal doma. Bil sem vrtnar in sem se zbodel na kaktusu. Roka me je tako bolela, da sem jokal kar tri dni. Bil sem tudi slikar. Lepših slik še nisi videl, kot so te. Dobil sem prvo nagrado. Bil sem tudi glasbenik in korenjak, ker se nisem ničesar bal. Lepo se imej v Afriki,

Pedenjped

DRAGI PEDENJPED!

Doživel sem nekaj, česar še v sanjah ne bi pričakoval. Bil sem v pravi Afriki, kjer so me črnci umivali in prali. Ob pravem trenutku je po me prišel striček noj, me pograbil in odpeljal.

Špela Sabadin, 2. a

DRAGI PEDENJPED!

Pišem ti iz Afrike, kjer je veliko živali. Striček noj je zelo prijazen. Slon me nosi na hrbtu naokrog. Žirafa mi je prinesla zvezdo z neba. Krokodila sem prizadel, ker sem rekel, da je umazan. Jaz pa sem tudi sam umazan. Slon me je poškropil z vodo, da je videl, kakšen sem: bel ali črn. Peš sem odšel k črncem.

Lep pozdrav,
Juri Muri

DRAGI JURI MURI!

Jaz sem pa vseeno ostal kar doma, kjer je vse v redu. Delam lahko, kar hočem. Lahko se sladkam, kolikor hočem. Tudi brzovlak sem. Oh, še veliko drugih stvari lahko počnem.

Lepo se imej v Afriki,
Pedenjped

DRAGI PEDENJPED!

Doživel sem nekaj, česar še v sanjah ne bi pričakoval. Odločil sem se, da grem domov. Vse živali so se jokale. Še skoraj reka Nil se je jokala. Poslovil sem se od vseh živali in prišel domov čist.

Miha Černel, 2. a

Parna lokomotiva: Miha Černel, 2. a

ŠPORTNI DAN

V mesecu maju smo imeli športni dan. V šolo sem prinesel športno opremo. Z učiteljicami smo šli v Muže. Tam smo se najprej razgibali. Potem smo tekli na 300 metrov. Bil sem prvi in zato prejel pet točk. Po končanem teku smo šli v šolo, kjer smo malicali. Potem smo metali žogico v daljino. Spet sem dobil pet točk. Nazadnje smo še skakali v daljino. Tudi tu sem osvojil vse možne točke. Sešteli smo točke. Prejel sem vseh petnajst točk in tako osvojil prvo mesto, za kar sem prejel priznanje. To je bil zame najlepši dan.

Iztok Toš, 2. b

Pred kratkim smo v šoli imeli športni dan. Imeli smo testiranje za športno-vzgojni karton. Pri testiranju smo imeli več različnih panog. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo delali veso v zgibi.

Po končanem testiranju smo se do odhoda domov igrali.

Filip Gomzi, 2. b

Učiteljica nam je povedala, da bomo imeli športni dan. Tega dne sem se zelo veselil. Imeli smo več športnih panog. Najbolj všeč mi je bil kros, kjer sem zasedel 4. mesto.

Sašo Kirn Malek, 2. b

MOJ NAJLJUBŠI DOGODEK V ŠOLI

Z veseljem se spominjam dogodka, ko smo se lahko sankali.

Zapadlo je veliko snega. Začelo je deževati in stisnil je hud mraz. Dež je zmrzoval. Nastajal je žled. Vsa okolica je postala zaledenela. Na snegu se je naredila debela skorja. » Uau, ne bomo rabili sank. Kar po »ta zadnji« bo šlo.

Zapodili smo se na vrh hriba. Vsak se je kar brez sank spustil po hribu navzdol. Od velikega navdušenja smo vsi vriskali. Rekreativni odmor na snegu je prehitro minil. Premraženi do kosti smo se odpravili na toplo in dali sušit oblačila.

Skozi okno smo opazovali okolico in premražene ptičke.

Nejc Vršič, 2. b

ATLETSKI TROBOJ

Zjutraj smo se zbrali v razredu. Oblekli smo športno opremo in se odpravili v Muže. Tekmovali smo v krosu. Po končanem teku smo se vrnili na igrišče, kjer smo imeli tekmovalje v metu žogice. Nazadnje smo v telovadnici skakali v daljino.

To je bil čudovit športni dan.

Žiga Žmavc, 2. b

SMO EKO ŠOLA

Učenci naše šole sodelujemo v zbiralnih akcijah. Zbiramo zamaške, baterije in papir. Ob šoli imamo zeliščni vrt, za katerega skrbimo vsak dan. Na njem raste veliko rastlin. Poznam meliso, sivko, špinačo in »uhlek«. Dala nam ga je gospa Vida Toš, ki je nekoč poučevala na naši šoli.

Nina Toš, 2. b

DRSANJE

Zjutraj smo se zbrali v šoli. V nahrbtnike smo dali malico. Okrog 8. ure smo se z avtobusom odpeljali v Maribor do Ledne dvorane. Tam smo si sposodili drsalke. Jaz sem prvič z drsalkami stopila na led, zato so mi učiteljica in sošolke malo pomagale. Kar nekajkrat sem padla, ampak čez čas mi je šlo vedno boljše. Na drsalkah sem zelo uživala. Čas je hitro minil in odpravili smo se na avtobus, ki nas je odpeljal proti šoli.

Ta športni dan mi bo za vedno ostal v lepem spominu.

Danijela Pučko, 2. b

PRI ZOBOZDRAVNIKU

Nekega dne sva z mamico odšli k zobozdravnici. Dala sem zdravstveno izkaznico in počakala v čakalnici. Potem sem šla v ordinacijo in zobozdravnik mi je pregledala zobe. Rekla je, da si pridno umivam zobe. Bila sem zadovoljna.

Nekega dne sem jedla sladkarije in začel me je boleti zob. Šla sem k zobozdravnici in izpulila mi je zob. Težko sem govorila. Bila sem zadovoljna, ker me zob ni več bolet.

Amadeja Duh, 2. b

GASILSKI DOM JE PRI TRTI

V gasilskem domu se je oglasila sirena. Sirena je na zgradbi. Gasilski dom stoji na cesti. Gasilski dom ima garažo.

Gasilci so se oblekli v uniforme. Oblačila imajo v gasilskem avtu. Gasilski avto je na cesti. Gasilci se spustijo po cevi. Požar je bil na strehi. Gorela je hiša. Gasili so gasilci.

Tia Šipek, 3. a

ČAROBNI GOZD

Nekoč je za devetimi gorami nastal čaroben gozd. Tam so živeli škrati. Tam je bil tudi zmaj, ampak bolan. Žaba mu je pomagala. A še vedno ni pomagalo. Zmaj je počival in počival. Nekega dne je prišel škrat oče in mu pomagal. Nekega dne je zmaj ozdravel. Ampak še vedno je moral ostati pri zdravniku. Škrati so bili veseli, da je zdrav. In tako se zgodba konča.

Danej Hojnik, 3. a

RUMENA JAGODA

Nekoč je živela ena jagoda. Ta jagoda, je bila rumena in klicali so jo Sončnica. Nekega dne jo je sonce pozdravilo. - Živjo, Sončnica! Kako si kaj na ta lep sončen dan!? - Odlično drago sonce! - je rekla Sončnica. - Morda mi bo majski hrošč Marko povedal, kako je bilo na potovanju v Italiji. - Ko je prišel Marko, se je Sončnica odločila, da bo odšla po svetu. - Odšla bom! Hm, kam bi šla. Sonce mi bi dalo nasvet? Prosim, sonce, prosim, prosim? - Hm. Mislim, da vem. Tam pri veličastnih slapovih, kjer rože cvetijo, ptički žvrgolijo in voda šumi. Dobro. - Tja bom šla! - je dejala Sončnica. Z majskim hroščem sta odletela, vse do veličastnih slapov. Ko sta prispela in si vse ogledala, je bil tam na desni strani lep dišeč vrt z jagodami. Sončnica je šla do jagod. Prišla je deklica Mojca s košarico v roki. Šla je do jagod in jih nekaj nabrala. Vzela je tudi Sončnico. Ko je prišla domov, ji je dejala, da nekaj jagod lahko poje. Pojedla je jagode in tudi Sončnico. Od tega dne Sončnice ni bilo več. Majski hrošč pa je medtem bil v Španiji. Tam je bilo zelo lepo.

Lara Lovrec, 3. a

POŽAR

V gasilskem domu je zatulila sirena, ki je na strehi gasilske postaje. Gasilski dom stoji sredi mesta. Gasilci so se oblekli v gasilske uniforme.

Odhiteli so na kraj požara. Kraj požara je bila hiša, kjer je živela neka gospa. Gasilci so z gasilskimi avtomobili odhiteli k tisti hiši. Bili so na nujni vožnji.

Požar se je širil na vse strani. Na kraju dogodka so bili gasilci. Ljudje so gledali, kako se gasi požar.

Zala Zagoršek, 3. a

GASILCI POGASIJO POŽAR

V gasilskem domu se je sprožil alarm. Sirena je bila na vrhu velike zgradbe. Gasilski dom je pred visokim drevesom. Gasilski dom ima garažo. V garaži so parkirana gasilska vozila. Ko so slišali sireno, so se začeli hitro oblačiti. Oblekli so se v gasilska oblačila. Oblačila so vzeli v garaži. Ko so se oblekli, so si dali na glavo čelade.

Gasilci so se spustili po palici. Gasilci so šli v gasilsko vozilo. Peljali sta dve gasilski vozili. Na vozilu je pisalo sto dvanajst.

Gasilci so peljali po avtocesti. Peljali so mimo dveh hiš. Ko so prispeli, so dvignili lestev. Potem so prijeli cev in odprli vodo. Tako so pogasili požar.

Vanesa Verbošt, 3. a

NARAVOSLOVNI DAN

V torek smo imeli naravoslovni dan. Zjutraj je učiteljica za nas pripravila poskuse. Opraviti smo morali tri naloge. Med nalogami smo preizkušali svoja čutila. In sicer smo preizkušali svoj vonj, sluh in otip. Ob desetih smo šli v gozd pobirati odpadke. Najprej smo se razdelili v tri skupine. Jaz sem bil v drugi skupini. Ko smo prišli v razred, smo naredili še preglednico odpadkov. Šteli smo papir, plastiko, kovino, gradbeni material, gospodinjske aparate, pohištvo in drugo. Šteli pa smo tudi nevarne snovi. Ker nismo imeli rokavic, vseh odpadkov nismo pobirali. V gozdu je bilo vse blatno in mokro, zato smo morali paziti, kje stopamo.

Najprej smo odpadke šteli v zgornjem delu gozda. Ko pa smo tu prešteli vse odpadke, smo šli globlje v gozd. Na koncu smo prišli do igrišča. Tam smo našli kar nekaj odpadkov. Nato smo se počasi vrnili do šole, ampak nismo šli vanjo. Prešteli smo, koliko nevarnih snovi smo nabrali.

Nejc Nedeljko, 3. a

KOSOVIRJA V ŽIVALSKEM VRTU

Grili in Glal sta se na svojih žlicah podala v živalski vrt. Ko sta vstopila, sta najprej opazila slona, žirafa, kenguruja, volke, leve, tigre, leoparda, geparde in druge živali. Ko sta prišla do kenguruja, je Grili vprašala, če so si kosovirji in kenguriji kaj v sorodu. - Ne, - je dejala kengurujka Lili. Šla sta še do slona, in leva. Glal se je odločil, da bo pojedel en slasten paradižnik. Naredila sta si slastno pojedino. Ko je prišel oskrbnik Zvonko in opazil dva kosovirja, ju je v hipu poslal ven. Ko sta prišla do majhne jasice blizu gozda, sta mirno zaspala. Ko sta se zbudila, sta šla na novo pustolovščino.

Lara Lovrec, 3. a

KOSOVIR GLIL IN ČLOVEK BINE

Nekoč je živel kosovir, ki mu je bilo ime Glil. Nekega dne je letel na svoji žlici. Pred seboj je zagledal velik bel oblak. Glil se je zaletel vanj in je padel na tla v mestu. Tam je ležal na tleh in naenkrat je prišel mimo človek po imenu Bine. Videl je Glila ležati na tleh. Pobral ga je in odnesel domov. Ko se je Glil prebudil, se je zelo prestrašil. Bine mu je rekel, da se bo tu dobro počutil, a Glilu se ni dobro godilo. Nekega dne je zbežal nazaj v Kosovirijo. Tam se je najbolje počutil, ker je tam njegov dom.

Zoja Šalamun, 3. a

ČAROBNI BOR

Nekega dne je živela zelo prijazna mama. Rada je imela otroke. Bila je zelo bolna. Imela je srečo, da je imela sinka, ki mu je bilo ime Tim. Rad je pomagal, a je bil neroden. Nekega dne je šel Tim v gozd in je srečal en velik bor. Lahko je govoril in čutil. To ni bil navaden bor. Bil je čaroben bor, ki je rad imel otroke. Tim in bor sta postala prijatelja.

Lukas Kocmut, 3. a

MIŠKA SI KUJE SREČO

(nadaljevanje)

Miška je odšla. Ko je prišla domov, je naenkrat postala zelo vesela. Zvečer je dala srečo na okensko polico in šla spat. Zjutraj je opazila, da sreče ni več na okenski polici, zato je postala žalostna. Spet je šla h kovaču, ki je delal podkev. Kovač ji je dal še eno drobtinico železa. Začela je delati. Srečo je delala le zase. Naredila si jo je, se zahvalila kovaču in odšla domov. Od takrat je bila srečna.

Melani Matjašič, 3. b

Nekoč si je miška skovala srečo. Na njen rojstni dan se je zgodilo nekaj neverjetnega. Miška je zelo zrasla. Ni bila več drobcena in plašljiva. Postala je prava miš. Nekega dne se je iz oči v oči srečala z mačkom. Vedno je od strahu otrpnila, sedaj pa pogumno zbežala v luknjico. Bila je ponosna in srečna, saj je muc ni pojedel.

Tine Pečar, 3. b

Miška je šla po svetu. Košček sreče si je vtaknila v žep in šla na vlak za Maribor. Naslednji dan je imela rojstni dan. S praznovanjem je začela ob polnoči. Na praznovanje so prišli lisica, medved, veverica, podlasica in njeni sorodniki. Kupili so ji tako veliko torto, da jo še danes jedo.

Žiga Krepša, 3. b

RESNA VILA

Predavnimi časi je v dolini v gozdu živela resna vila. Imela je 7 sinov in 8 hčera. Ime ji je bilo Naja. Po poklicu je bila šivilja. Ko so sinovi in hčere odrasli, so odšli po svetu. Naja je ostala sama. Nekega dne si je zlomila nogo in njenega klica na pomoč ni eno leto slišal nihče. Po enem letu jo je slišala hčerka, ki ji je povila nogo in v hišici živela z njo, dokler si ni opomogla. Nato je odšla in se ni več zmenila za nikogar. Nikoli več ni videla sinov in hčera.

Melani Matjašič, 3. b

MOJE PRVOMAJSKE POČITNICE

Pred počitnicami sem zbolel. Zato sem večino počitnic preležal. Pil sem veliko čaja in počival. Zelo sem kašljal in bolelo me je grlo. Ko sem si opomogel, mi je mama dovolila, da sva se z Dannyjem vozila z njegovim motornim kolesom. Komaj čakam naslednjih počitnic.

Tine Pečar, 3. b

Minile so prvomajske počitnice. V ponedeljek je bil prvi dan mojih najljubših počitnic. Zjutraj sem šla k babici, ker sta očka in mama morala v službo. Z menoj je šel tudi bratec Žan. Z bratcem in babičino muco smo si metali mucino žogo. Ob 8.30 smo imeli zajtrk. Po zajtrku sem se oblekla, nato pa smo se dalje igrali. Okrog 11.00 smo imeli malico, nato sva se z Žanom vozila s kolesi. Ob 13.30 je prišla mama in imeli smo kosilo. Ko je mama odšla nazaj v službo, sva se z Žanom igrala. Človek ne jezi se. Okrog 15.30 je prišel iz službe boter. Po koncu službe je prišla mama po naju z Žanom in šli smo domov. V torek je bilo približno enako, le da sva z Žanom prespala pri babici. V sredo smo babičino muco peljali na sterilizacijo. Potem smo šli k babici. Tam naju je že čakala mama, da smo šli domov. V sredo sem šla zgodaj spat, saj smo v četrtek šli na birmo. Na birmi se mi je zgodilo veliko lepega.

Vanessa Repič, 3. b

UŽIVANJE V NARAVI

Prišlo je jutro. Leon se je oblekel, nekaj malega pojedel in šel nazaj v sobo. Ni vedel, kaj naj počne. Ulegel se je in razmišljal. Čez nekaj časa se je spomnil na svojega zmaja. Poklical je prijatelja Toma in ga vprašal, če bi se z njegovim zmajem igrala. Tom je bil takoj za to. Ko sta prišla na hribček, sta ga spustila. Zmaj je poletel. Pridružila se jima je skupina otrok iz vasi. Sonce se je lesketalo in ptički so peli. Nazadnje se je pridružil še stric Matic. Zraven njega pa je pritekel pes Polde. Ko se je veter umiril, se je tudi zmaj spustil na vejo, ki je Leon ni dosegel. Za pomoč je prosil strica Matica. Stric Matic je potegnil zmaja z veje. Leon je bil zelo žalosten, ker se je zmaj strgal. Potem se je nečesa domislil. Naredil je novega zmaja. Ko sta s prijateljem Tomom dokončala zmaja, se je Leon razveselil.

Ana Marija Roškar, 3. b

ZMAJ

Danes je bil zelo sončen dan.

Ko je Jure prišel iz šole, se je preoblekel in vzel papirnatega zmaja. Nato je odšel ven. Zunaj ga je čakal prijatelj Jaka. Jaka je bil Jureta zelo vesel. Ko ga je zagledal, mu je pomahal. Šla sta spuščat zmaja. Nato so prišli Luka, Nina, Manca, Timotej, Nino, oče Franc in pes Riki. Ko se je Juretu in Jaku zmaj zapletel na drevo, sta bila žalostna. Prišel je oče Franc in zmaja potegnil z drevesa. Zmaj je bil poškodovan. Jure si je zamislil, da lahko naredi drugega zmaja. Ta dan je bil zelo lep in tudi zelo aktiven.

Žiga Krepša, 3. b

JURE IN ZMAJ

Nekega dne se je Jure domislil, da bo šel spuščat zmaja.

Odločil se je, da si ga naredi. Zanj je potreboval škarje, lepilo in vrvico. Šel je ven, tisti trenutek pa je ravno pritekel prijatelj Žiga. Jure se je domislil, da bi povabila vse otroke. Nato so vsi spuščali zmaja. Naenkrat se je zmaj zapletel v drevo. Jure in Žiga sta bila žalostna. Šla sta po strica Boruta. Borut je zmaja odvezal. Jure je bil zelo vesel. Potem se je spomnil, da lahko naredi novega zmaja. Naredil si je drugega zmaja. Tudi Tinka, Jana, Sašo in Nick so si naredili zmaja.

Potem so vsi veselo spuščali zmaje.

Eva Vogrin, 3. b

Med prvomajskimi počitnicami sem bila v toplicah. Z mano sta bila dedek in babica. Tam smo se kopali v pokritih bazenih in zunaj. Včasih smo šli tudi na ležalnike. Tam smo spili sok in pojedli sendviče. Nato smo šli domov. Imeli smo se lepo.

Nika Ilešič, 3. b

JANOV ZMAJ

Nekega toplega jutra, ko je pihljal vetrič ...

Nekega toplega jutra, ko je pihljal vetrič, se je deček Jan odločil, da gre spuščat zmaja. Pospravil je igrače, vzel zmaja in odhitel na travnik. Ravno, ko je odhajal, je pred vrata stopil njegov sošolec Gašper. Jan je čisto pozabil, da danes pride k njemu na obisk. Jana je bilo sram, da je pozabil. Gašperja je vprašal, če gresta spuščat zmaja. Gašperju je bilo všeč in odšla sta po druge prijatelje. In vsi so prišli. Prijatelji so občudovali Janovega zmaja. Gašper je vprašal Jana, če lahko tudi on poskusi. Jan mu je dal vrvico. A naenkrat je zapihal močan veter in zmaja je

odpihnilo na drevo. Na srečo je bil zraven očka Janez, ki je zmaja povlekel z drevesa. Rekel jima je, da morata drugič bolj paziti in jima dal raztrganega zmaja. Jan se je domislil, da lahko naredi novega zmaja.

In ta zmaj je bil veliko boljši od prejšnjega.

Vanessa Repič, 3. b

POPRAVLJALNICA IGRAČ NA NAŠEM DVORIŠČU

V naši popravljalnici se popravljajo igrače. Igrače popravlja dedek. Popravlja lesene konjičke, punčke, helikopterje, plišaste igrače ...

Nekega dne je stric Damjan vprašal, če bi mu zakrpal medvedka. Dedek mu je obljubil, da ga bo. Stric Damjan je odšel. Dedek je vzel šivanko in nit, nato pa je počasi začel krpiti. Krpal ga je 30 minut. Stric je čez eno uro prišel po medvedka. Dedek je pohvalil, mu plačal in vsi smo srečno živeli do konca svojih dni.

Vanessa Repič, 3. b

Na dvorišču je nekega dne bilo vse razmetano in polomljeno. Prišel je dedek in otrok ni bilo nikjer. Opazil je, da je bil strašen nered. Lotil se je popravljanja igrač. Takrat so prišli otroci. Maja ga je vprašala, kaj dela. Dedek ji je povedal, da popravlja njihove igrače. Maj je rekel dedku, da njihove igrače niso polomljene. Dedek pa je vztrajal pri tem, da jih je potrebno popraviti.

Ko je dedek igrače popravil, so bili otroci zelo srečni.

Nika Ilešič, 3. b

PLAVALNI TEČAJ

Na plavalnem sem se naučil plavati. V petek smo plavali za oceno. Preplavati smo morali 25 metrov. Ves naš razred je dobil zlatega konjička. Učitelj je v vodo vrget plovec in mi smo ga morali pobrati. Nato smo plavali še mrtveca.

Meni je bilo zelo zabavno, saj sem se naučil plavati.

Sašo Nedelko, 3. b

Plavalni tečaj je potekal od 26. do 30. maja. Vsako jutro smo pred šolo čakali naš avtobus. Po nas je prišel vsak dan okrog 8.20. Na avtobusu so že bili naši sošolci in dva plavalna učitelja, po imenu Miha in Andrej. Ko smo prišli do Bioterm, smo se izkrcali in šli noter. Najprej smo se preoblekli v kopalke. Plavalna učitelja, sta nas pred odhodom v vodo poslala tuširat. V petek se je vse lepo končalo.

Ana Marija Roškar, 3. b

Na plavalnem smo se učili žabico, mrtveca in druge zanimive stvari. Naš učitelj je bil Andrej. Zadnji dan smo plavali za oceno. Dobil sem pet, bil sem zelo vesel.

Luka Pečnik, 3. b

Na plavalni tečaj smo hodili od 26. do 30. maja. Tam smo imeli dve malici. Eni na začetku še niso znali plavati. Najprej smo imeli vaje ob bazenu, nato pa še v bazenu. Plavali smo kravl, žabico in drseli po vodi. V vodo smo tudi skakali, nato pa smo šli domov.

Žiga Krepša, 3. b

Mama me je zjutraj zbudila. Ko sem se oblekla in umila, me je mama peljala v šolo. Najprej smo bili v varstvu, nato smo dobili malico, ki smo si jo nesli zraven. Ko smo se obuli in oblekli, smo pred šolo čakali avtobus. Na avtobusu so bili učitelji in učenci matične šole. Ko smo prišli v toplice, smo si oblekli kopalke, vzeli brisače, očala in plavalne kape. Tam smo se učili plavati kravl, žabico, ribico in mrtveca. V bazenu smo bili štiri ure. V odmoru smo imeli malico in počitek. Čeprav bi mi še ostali, smo morali na avtobus, ki nas je odpeljal domov.

Melani Matjašič, 3. b

Zjutraj sem se oblekel v kopalke. Ati me je odpeljal v šolo. Potem smo počakali na avtobus, enkrat celo tri četrt ure. Do Bioterm smo se vozili pol ure. Tam smo se najprej razgibali od glave do nog. Nato smo šli v bazene, kjer smo vadili plavanje. Ob 10. 30 je bila malica, najprej smo se morali obrisati, šele nato smo jedli. Po malici smo spet plavali. Po plavanju smo se

preoblekli in odšli na avtobus. Vse vitomarške otroke smo razvozili domov. Tako se je vseh pet dni končalo.

Nick Gavez, 3. b

Na plavalnem tečaju je bilo super. Tam smo skakali v vodo in metali žogo na koš v vodi. Jaz sem bil pri učitelju Andreju.

Nino Pečnik, 3. b

V ponedeljek, 26. 5. 2014, smo bili na plavalnem tečaju. Z avtobusom smo se odpeljali v Malo Nedeljo. Tam smo si v garderobi oblekli kopalke. Prišli so trije učitelji Miha, Andrej in Oto, ki so nas učili plavati. Plavali smo kravl in žabico. Tako se je dan končal.

Eva Vogrin, 3. b

Prejšnji teden smo imeli plavalni tečaj v Biotermah. Zjutraj smo se najprej zbrali v šoli. Tu nam je učiteljica razdelila malico. Nato smo se z avtobusom odpeljali v terme. Najprej smo se preoblekli v kopalke. Z učiteljico in plavalnim učiteljem smo odšli v bazen. Naučili smo se zadržati sapo pod vodo, potapljati in plavati.

Najbolj mi je bilo všeč, da nismo imeli domačih nalog in pouka.

Tine Pečar, 3. b

V ponedeljek, 26. 5. 2014, sem bila na plavalnem tečaju. Z avtobusom smo se peljali v toplice Mala Nedelja. Tam smo z učiteljem šli v olimpijski bazen. Učili smo se plavati. Tja smo hodili vsak dan. V šoli smo dobili malico in jo v toplicah pojedli. V petek, 30. 5. 2014, smo imeli plavanje za oceno.

Na plavalnem tečaju smo se imeli lepo.

Nika Ilešič, 3. b

Od ponedeljka do petka smo učenci 3. a in 3. b razreda imeli plavalni tečaj.

Učitelja plavanja sta bila Miha in Andrej. Bila sta zelo prijazna. Učili smo se pravilnega plavanja. Bilo je zelo zabavno.

Vanessa Repič, 3. b

SPOMINI NA 4. RAZRED

Sem učenec, ki že vstopam v 5. a razred, vendar so moji spomini na 4. razred še zelo živi.

Naša razredničarka je bila ga. Angelca Peklar, ki je zelo prijazna in razumevajoča učiteljica. Naučila nas je zelo veliko novih stvari in različnih pojmov. Učiteljica za glasbo pa je bila ga. Anita Grajfoner Petrič, ki je bila prav tako odlična učiteljica. V 4. razredu sem prvič v šoli dobil ocene. Učiteljica ima posebno knjigo v katero zapiše vse ocene pri predmetih. Imenuje se redovalnica. Imamo tudi drugačne učne predmete kot v nižjih razredih. To so naravoslovje in tehnika (NIT), matematika (MAT), slovenščina (SLO), družba (DRU), glasbena umetnost (GUM), šport (ŠPO) in tuji jezik angleščina (TJN). Čez čas so mi predmeti postajali vse bolj zanimivi, ker smo se začeli učiti nekaj težjega in zanimivejšega. Prav tako pa je bilo dobro, da smo si veliko tistega, kar smo se učili, dobro zapomnili, ker nam bo v življenju še prišlo prav. Koliko smo si res zapomnili, je učiteljica preverila s spraševanjem. Med ustnim spraševanjem smo sedli na stol zraven učiteljčine mize, ji oddali svoj zvezek, da ga je pregledala in preverila, če so v njem res vse snovi, ki smo jih obravnavali. Na postavljena vprašanja smo odgovarjali, kakor smo si zapomnili ali vsaj tako kot smo mislili, da bi odgovor bil pravilen. Po opravljenem spraševanju je učiteljica povedala oceno. Najprej je to oceno pojasnila, nato jo je zapisala v redovalnico in v zvezek. Da je učiteljica še drugače lahko preverila in ocenila naše znanje, smo pisali tudi teste. Pred vsakim testom smo pisali preverjanje. Oceno testa je učiteljica prav tako zapisala v redovalnico. Naloge testa smo reševali na svojem prostoru približno eno šolsko uro. Po končanem reševanju smo rešitve še pregledali in popravili najdene napake. Učiteljica ga je pregledala, označila pravilne in nepravilne rešitve. Nazadnje ga je ocenila s pomočjo ocenjevalne lestvice. Oceno je zapisala v redovalnico.

V začetku me je bilo pred spraševanjem in testi vedno malo strah. Ko sem spoznal način in se navadil na ocenjevanje, je bilo vse lažje. Ob koncu šolskega leta ugotavljam, da sem se veliko novega naučil. Za delo in znanje sem bil vedno ocenjen v

skladu s svojimi pričakovanji. V peti razred odhajam zadovoljen in željan novih uspehov.

Rene Zorman, 4. a

V četrtem razredu smo uživali z učiteljico Angelco Peklar. "Včasih" smo pozabili kakšno nalogo, včasih dobili kakšno slabo oceno, a vseeno šli naprej in popravili slabo z dobro oceno. Nikoli nam ni bilo težko pomagati pri kakšnih preizkusih. Zraven smo še uživali, saj je bilo super. Matematika nam je le "včasih" naredila kakšne probleme. In mesec maj. Matematika kontrolna, naravoslovje in tehnika preverjanje, glasba spraševanje in še bi lahko naštevali. Pa vseeno brez težav. Včasih je tudi tukaj prišla vmes kakšna slaba ocena, vendar le redko. Zaključene ocene so nam kar všeč. Samo, da napredujemo. Na 4. razred nam bodo za vedno ostali lepi spomini, saj smo prvič doživeli, kako je dobivati ocene. Veliko smo se smejali, pa tudi pridno delali. Na začetku smo pa bili veseli novega sošolca Roka. Sprva se nismo dobro razumeli, sedaj pa se seveda razumemo. Spletli smo tudi nova prijateljstva in pripravili tudi presenečenje za našo učiteljico ob njenem rojstnem dnevu. Bilo ji je bilo všeč. Le ena stvar pa nam ni uspela. Tekmovanje za čiste zobe. Bili smo prvi (od zadaj naprej).

4. razred bo v našem spominu vedno ostal kot razred številnih novosti, lepih doživetij in nepozabnih trenutkov.

Pia Peklar, 4. a

V 4. razredu smo se pri matematiki učili števila do deset tisoč, učili smo se tudi pisno množiti, seštevati, odšteti in deliti. Imeli smo zanimive tehniške dneve. Pri slovenščini smo se pogovarjali o različnih poklicih in živalih. Učili smo se sopomenke,

protipomenke, nadpomenke in podpomenke. Ob obisku šolskega muzeja v Ljubljani sem občutil strah zaradi hoje učiteljice s palico. Na krosu smo si vsi naredi majico z napisom "Veter v laseh".

Moj najljubši predmet je matematika, ker mi je zabavna.

Ažbe Zorko, 4. a

MOJA PRIČAKOVANJA OD ŠOLE V NARAVI

Od šole v naravi pričakujem, da se bomo zabavali in da nam bo všeč. Mislim, da se bo tam zabavno učiti in da se bomo veliko družili. Škoda, da bodo nekateri sošolci ostali v šoli, saj sem pričakovala, da gredo vsi. Malo sem razočarana, ker ne gredo na morje in bi mogoče šli vsi. Zdaj bom pogrešala vse, ki ostanejo doma. Upam, da bo v toplicah tudi zabavno in da bom lahko kupila kakšen spominek.

Teja Borovnik, 4. a

LETOS GREM PRVIČ V ŠOLO V NARAVI

Od šole v naravi pričakujem zelo veliko dobre volje in veselja. Približno si že znam opisati pot ter doživetje. Tam se bomo zabavali, hodili na sprehode, se učili in počeli še veliko drugih zanimivih stvari. Upam, da se bodo moja pričakovanja uresničila in da se bomo vsi skupaj zelo dobro razumeli in se še kaj naučili.

Rene Zorman, 4. a

Za čas v šoli v naravi pričakujem, da bo zelo lepo vreme, da se bomo zabavali in se naučili nove stvari. Naš urnik je zelo zanimiv. Najbolj pa se veselim plavanja. Mislim, da se tega vsi veselijo. Najbolj pa mi je všeč, da gre z nami naša učiteljica.

Jasna Habjanič, 4. a

ŠPORTNI DAN

V soboto, 10. 5. 2014, smo imeli peti športni dan. Učenci od prvega do devetega razreda smo tekli kros. Na startu sem si zelo želela uvrstitve med najboljše.

Pred začetkom tekmovanja smo vsi dobili majice z napisom Veter v laseh. Nato smo se odpravili proti igrišču. Morali smo čakati na start, saj je s tekom začel 9. razred. Ko je končal peti razred, smo bile na

vrsti deklice četrtega razreda. Pa smo le prišle na vrsto. Kros na 600 m sem končala na tretjem mestu. Vsi sošolci in učiteljica so mi na cilju čestitali. Bila sem presrečna.

Počakali smo, da so odtekli še preostali razredi. Nato je bila podelitev medalj in priznanj. Ob ploskanju sošolcev in drugih učencev sem ponosna prejela nagrado. Po končani podelitvi smo lahko odšli domov.

Tamara Borko, 4. a

ZIMSKÉ POČITNICE

Med zimskimi počitnicami sem bila na počitnicah pri moji botri. V nedeljo sta mene in mojo sestro Lauro ati in mami odpeljala do botre. Ko smo prispeli, sva najprej pogledali risanko. Potem smo se vsi otroci zbrali zunaj, se razdelili v dve ekipi in tekmovali v igranju nogometa. Na žalost je moja ekipa izgubila, a kljub temu smo se imeli lepo. Ker se je že stemnilo, smo se odpravili na večerjo in spat. Naslednje dni smo se tudi zelo zabavali, saj smo se igrali veliko različnih iger zunaj v naravi in tudi v hiši. Dnevi so prehitro minili in končale so se tudi počitnice.

Adriana Draškovič, 4. b

Med počitnicami sem najprej bila doma. Z bratom sva se veliko igrala na snegu in igrala sem tudi igrice preko računalnika. Nekaj dni sva preživela tudi pri svoji babici v Mariboru. Tudi tam sem se imela lepo. Zadnji dan počitnic smo bili tudi brez elektrike. Takrat ni bilo preveč lepo. Zvečer pa sva se pripravila za šolo.

Nika Meglič, 4. b

Med zimskimi počitnicami sem bila malo doma, malo pa pri babici, dedku, teti in bratrancu. Veliko sem se igrala zunaj, gledala televizijo, igrala igrice preko računalnika ... Imela sem se zelo lepo, a so počitnice prehitro minile.

Mojca Šilak, 4. b

PUST ŠIROKIH UST

V torek, 4. marca, so nam učiteljice naročile, da pridemo v šolo maskirani. Zelo me je zanimalo v kaj se bodo maskirali moji sošolci in sošolke. Jaz sem najprej želela biti muca, nato pa sem si premislila in sem bila zdravnica. Oblečeno sem imela belo haljo, okrog vratu pa mi je visel aparat za poslušanje srca in pljuč. V pustni povorki smo šli do občine in nazaj do šole. V jedilnici smo imeli ples v maskah. Meni so bile najbolj všeč princeske, pikapolonice, vampirji in policisti. Jedli smo tudi pustne krofe. Ko sva z bratom, ki je bil maskiran v damo, prišla domov, sva se šla še pokazat babici.

Sanja Ilešič, 4. b

MOJA MAMI

Moji mami je ime Sabina. Stara je 31 let. Ima okrogel, bled obraz. Njene oči so zeleno modre in nad očmi ima črne košate obrvi. Trepalnice ima črne. Njen obraz krasi majhen nos in ustnice. Ima kratke vijolične lase. Najraje je oblečena v trenirko in obuta v adidaske. V službi opravlja ročna dela. Po poklicu je kuharica. Rada je sadje in zelenjavo ter pije vodo. Njena najljubša barva je modra. Zelo rada ima pse. Po značaju je prijazna, dobrega srca in rada se smeji.

Mojca Šilak, 4. b

MOJ NAJLJUBŠI DOGODEK – SVETO OBHAJILO

Moj najljubši dogodek je bil v nedeljo, 2. 6. 2014, ko sem imela sveto obhajilo. Zjutraj sem se morala že zelo hitro zbuditi, saj sem se morala pripraviti za obhajilo. Bila sem zelo vznemirjena. Ko smo se odpravili od doma, smo se najprej odpeljali do cerkve. Tam je že bilo polno ljudi. S sošolci smo bili vsi zelo lepo oblečeni in tudi v velikem pričakovanju. Ko je odbila ura 10, se je začelo in je trajalo zelo dolgo. Po maši smo se odpeljali v gostilno Švarc, kjer smo bili nekje do sedme ure zvečer. Dan je prehitro minil, a sem se imela zelo lepo.

Mojca Šilak, 4. b

ŠPORTNI DAN

V soboto 10. maja, smo imeli športni dan. Tekmovali smo v krosu, v skoku v daljino in metu žogice v daljavo. Tekmovanje smo izvajali po posameznih razredih. V krosu sem se zelo dobro odrezal in sem bil drugi. Prvi je bil Miha, ki je tako hiter, da ga ne morem nikoli prehiteti. Za naše dosežke na športnem dnevu smo prejeli diplome. Diplome sem bil zelo vesel. Doma sem jo dal v okvir in jo obesil na zid v svoji sobi.

Luka Soto Vargas, 4. b

MOJ ATI

Ime mu je Dejan. Star je 37 let. Ima okrogel obraz. Na njem ima podolgovat nos. Njegove obrvi so rjave in debele. Zgornje ustnice ima tanke, spodnje pa debele. Ima majhne rjave oči in debele obrvi. Najljubša jed mu je hot dog, pijača pa čaj. Zelo rad ima živali, še posebej želve. Njegov hobi je nogomet. Je zelo prijazen, nasmejan in radoveden.

Sanja Ilešič, 4. b

NAJLJUBŠA IGRA

Sva Adriana in Nika. Najina najljubša igra je Minecraft. V tej igri je vse iz različnih kock. Sestavili sva si že hišo, kmetijo, trgovine, zraven pa dodali tudi različne živali. Ta igra nama je tako všeč, da jo skupaj igrava vsak dan.

Adriana Draškovič in Nika Meglič, 4. b

MED POČITNICAMI BOM:

TRISTAN: veliko igral nogomet in se vozil s kolesom;
 LARISA: šla na morje, hodila na sprehode in jahala konja;
 ADRIANA: šla na morje in veliko plavala ter se igrala s sestro;
 ANEJA: šla na morje, v toplice in se veliko igrala;
 TICIANO: šel na morje in k teti, dobil obisk mojega bratranca s katerim se bova igrala;
 SANJA: šla na morje, se sončila in igrala;
 FILIP: na morje, kjer se bom vozil s čolnom, plaval in se igral;
 NIKA: šla na morje in praznovala svoj rojstni dan;
 LUKA: veliko igral nogomet in šel na morje;

MOJCA: šla na morje, veliko se bom igrala z bratom, se zabavala in uživala ter šla k babici in dedku na počitnice;

MIHAEL: veliko igral nogomet, šel na morje in se igral;

TIMOTEJ: šel na morje, se igral in zabaval.

Učenci in učenke 4. b razreda,
razredničarka Suzana Klasič

Mi smo taki junaki in junakinje, ki zelo radi ustvarjamo. S slikami vam pokažemo, kaj si znamo sami narediti in izdelati.

Upamo, da nas prepoznate.

ŽELIMO VAM LEPE, PRIJETNE, BREZSKRBNE IN NEPOZABNE POČITNICE – učenci 4. b razreda z učiteljico Suzano

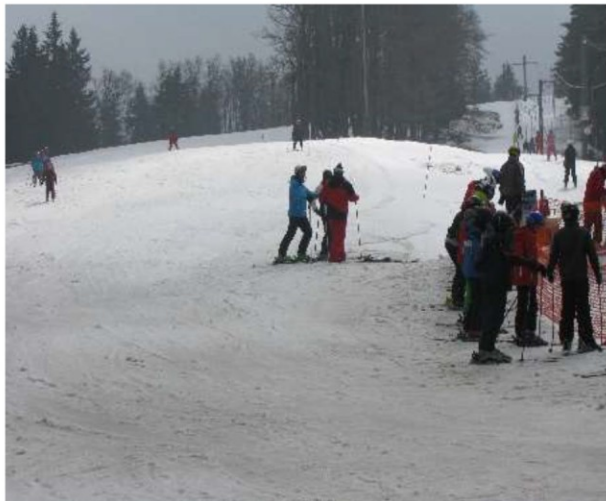
ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

Naši vtisi, mnenje ...

- Kul!
- Premagal sem vse ovire.
- Kako sem vesel!
- Lepo doživetje!
- Vse pohvale vaditeljema in učiteljicama!
- Da bi lahko vsaj še enkrat ponovili.
- Ne morem verjeti, naučila sem se smučati.
- Domotožje, domotožje...
- Zimska šola v naravi je res super. Smučal bi tudi ponoči.
- Starši, hvala.
- Super!
- Ne le smučanje, tudi hrana je bila super.
- Smučanje – velika zabava.
- Juhu, kako je letelo!
- Nič ni trenutno boljšega kot smučanje.
- Smučanje OK, le premalo tekanja iz sobe v sobo.
- Pogum velja.

Učenci 5. a razreda

PROJEKT POLICIST LEON SVETUJE

6. novembra nas je obiskal policist Danilo. Ob vstopu v učilnico je nastala tišina, katero je policist takoj prekinil z različnimi vprašanji. "Aha, to bo nekaj kul," sem si rekel. Policist se nam je predstavil, povedal, kaj bomo delali in razdelil delovne zvezke.

Hitro smo jih prelistali in izpolnili prvo stran. V njem pogovorom. Po končani uri se je poslovil.

Obiskal nas je še nekajkrat. Srečali smo se tudi z dvema drugima policistoma. Eden je bil celo učenec naše učiteljice.

Pred novim letom smo si ogledali tudi film o pirotehnikih. Ta je bil zelo zanimiv. Komaj sem čakal, da bom tudi jaz spustil kako raketo.

Ob zadnjem srečanju nam je policist pregledal še naša kolesa, s katerimi smo opravljali kolesarski izpit. Pri ogledu je bil zelo natančen. Bil sem vesel, saj sem dobil nalepko.

Druženje s policisti je bilo zelo prijetno. Pri urah smo se veliko naučili.

Jaka Govedič, 5. a

Fotografije: Cvetka Bezjak

Fotografija: Melisa Veberič

KOLESARSKI IZPIT

Bil je zadnji dan v tednu. Opravljali smo praktični del kolesarskega izpita. Že ob 8.30 uri nas je obiskal policist policijske postaje Lenart.

Ob vstopu v učilnico je nastala popolna tišina. Po kratkem pogovoru in malici smo si pripravili kolesa in čelade. Hitro smo še enkrat pogledali kolesa, če so brezhibna in se postavili v tri kolone.

Začelo se je zares. Mislim, da je pri nekaterih bilo prisotnega kar malo strahu.

Peljali smo drug za drugim. Bilo je kar precej prometa, zato smo morali biti še posebej pazljivi. Ko smo se vsi zbrali pri gasilskem domu, nam je učiteljica povedala, da se zapeljemo še samo pred šolo.

Zbrali smo se ob šoli in nestrpno čakali policista. Ta je bil z našo vožnjo zelo zadovoljen. Pohvalil nas je. Zaželel nam je varno vožnjo s kolesom in se poslovil. Zadovoljna je bila tudi učiteljica. Odšli smo v razred, kjer smo dan nadaljevali z oblikovanjem kolesa iz žice.

Med delom smo se posladkali s korneti.

Žan Šalamun, 5. a

OBLIKOVANJE KOLES A IZ ŽICE

Zadnji tehniški dan smo namenili oblikovanju kolesa iz žice in z njim zaključili kolesarski izpit.

V petek, 32. 5. 2014, smo se zbrali v učilnici. Pogovorili smo se, kako bo potekalo delo.

Pripravili smo material in si natančno ogledali modela. Še preden smo zaključili pogovor, je v učilnico stopil policist, saj smo morali opraviti še praktični del kolesarskega izpita.

Po malici smo se zbrali pred šolo. Opravili smo kolesarski izpit. Ker smo bili vsi uspešni, smo se še z večjim veseljem lotili izdelovanja.

Za izdelek je vsak potreboval približno 2 m žice in kombinirane klešče. Tako smo lahko začeli z delom. Nekaterim je delo šlo dobro od rok, drugim pa ne. Tisti, ki so bili malo hitrejši, so pomagali še drugim.

Po končanem delu smo dali izdelke na mizo, si jih ogledali in se o njih pogovarjali. Bili so zanimivi. Za uspešno delo smo prejeli ustno pohvalo naše učiteljice.

Z nogometom na igrišču smo veseli zaključili tehniški dan.

Gašper Kavčič, 5. a

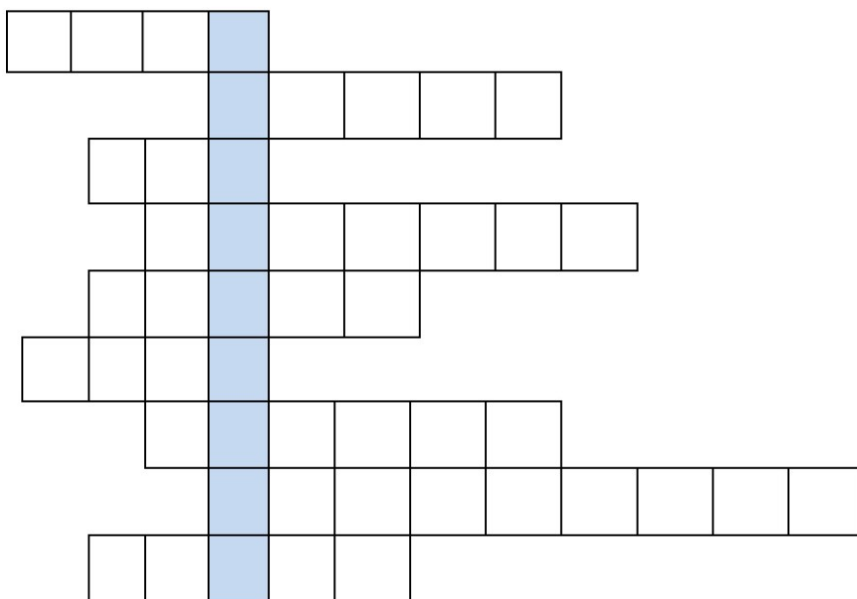

Fotografije: Melisa Veberič

Naše prve križanke

1. Topilo na črko V.
2. Povzročitelj bolezni dihal.
3. Kaj nastane pri gorenju?
4. Kaj najdemo pri zobniškem gonilu?
5. Za gorenje je potreben ...
6. Nebeseden prikaz rezultatov ankete.
7. Pred prehranjevalnim spletom je ...
8. Topljenec plus topilo...
9. Energijo dobimo s...

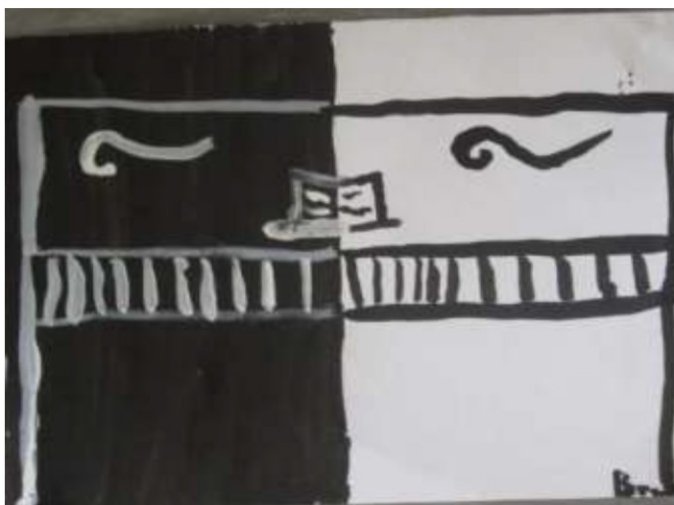

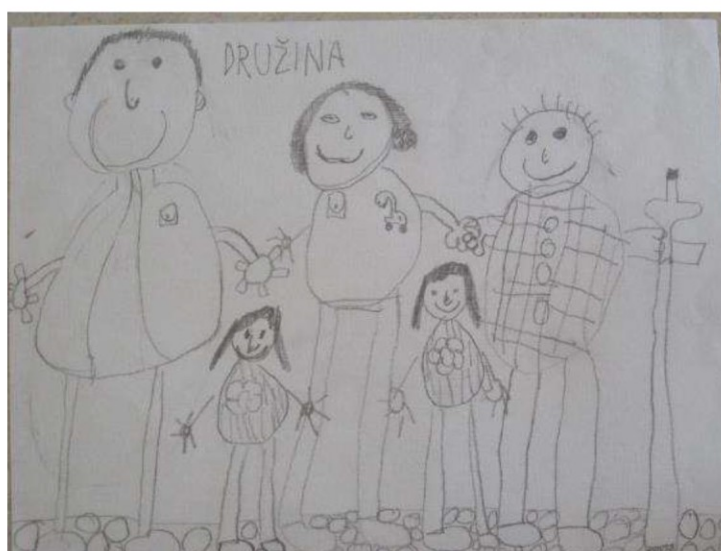
GESLO:
(modra polja)

Gašper Kavčič, 5. a

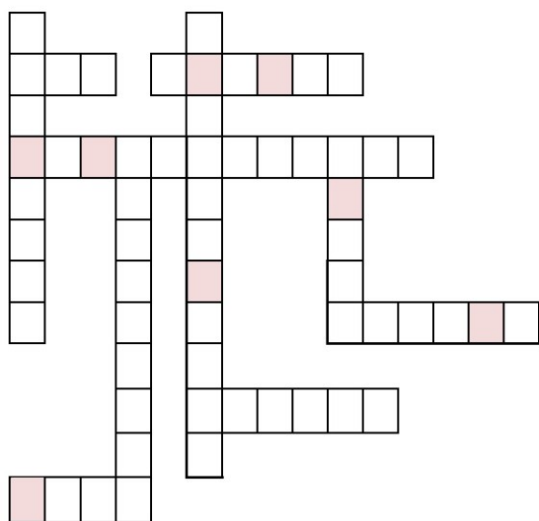
Likovna galerija:

- Metulj: Benjamin Žrdin, 1. a
- Velikonočno jajce: Ema Ploj, 1. a
- Šopek: Alisa Peklar, 1. a
- Perilo na vrvi: Alisa Peklar, 1. a
- Družina: Jan Mikl, 1. a
- Travnik: Lan Prosič Vrbnjak, 2. a
- Zdravo življenje: Brina Lovrec, 2. a
- Črno-belo: Brina Lovrec, 2. a

Naše prve križanke

GESLO:
(pobarvana polja)

↓
Volk spada med...

→
Šolski predmet

→
Pripomoček za košnjo

↓
Plast zraka, ki obdaja Zemljo

→
Spomladanska rastlina za pripravo solate

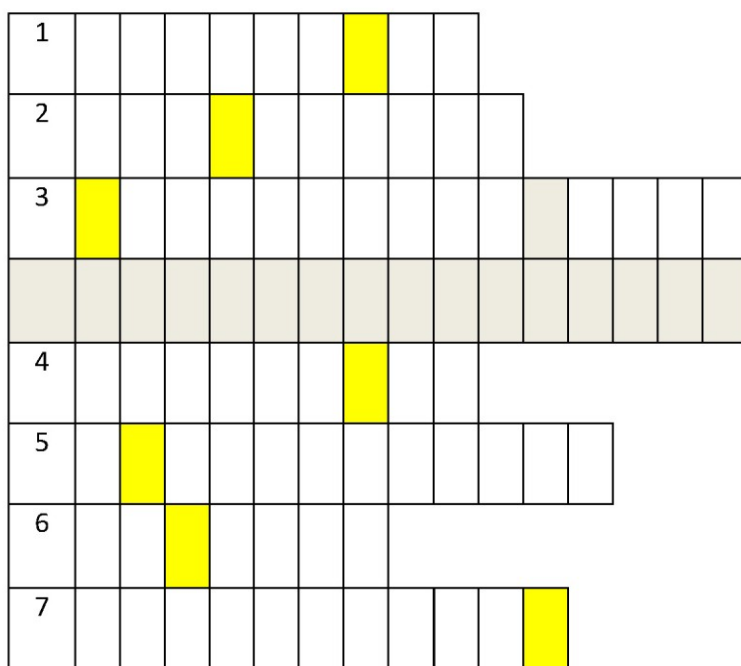
↓
Gibanje zraka

→
Za gorenje je potrebno..

↓
Rastline pridobijo hrano s..

→
Trdna oblika vode

Jaka Govedič, 5. a

 Prazno polje

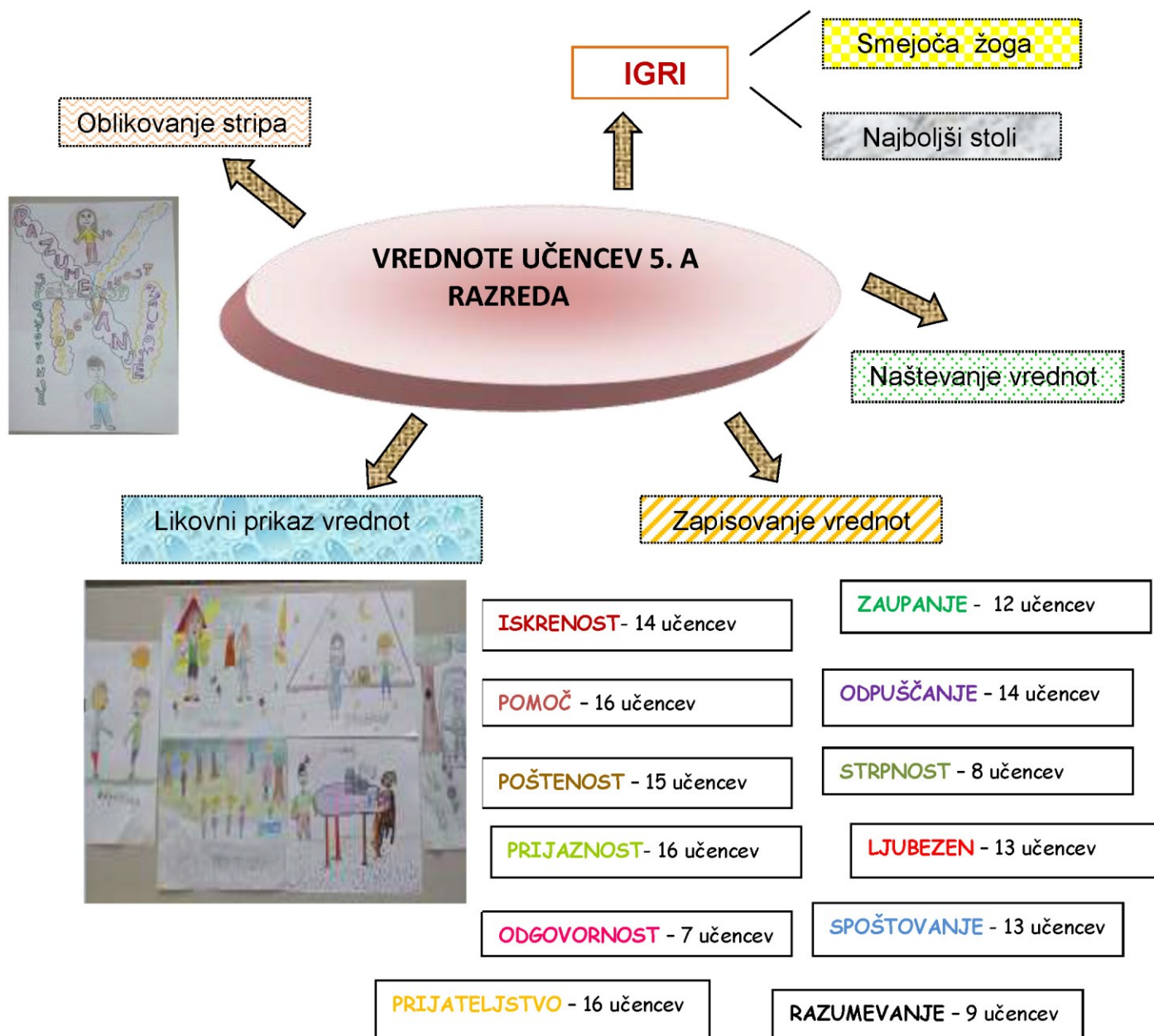
1. Plast zraka, ki obdaja zemljo.
2. Ime občine.
3. Naravna enota, v kateri živiš.
4. Kraj, kjer črpamo vodo.
5. Postopek, pri katerem voda spremeni obliko.
6. Alpe v Sloveniji.
7. Proizvajanje hrane pri rastlinah.

GESLO:
(rumena polja)

Emina Arih, 5. a

NAŠE VREDNOTE

V tem šolskem letu smo kar nekaj ur namenili pogovoru o naših vrednotah. Pri razrednih urah je delo potekalo po naslednjih korakih:

Ugotovili smo, da imamo veliko vrednot, le ne upoštevamo jih vedno. Premalo smo odgovorni za svoja dejanja, premalo strpni in razumevajoči. Trudili se bomo, da bomo svoje vrednote še razvijali.

Učenci 5. a razreda

SRNJAČEK BAMBI

Nekoč sta živela srna in srnjak. Imela sta mladička, ki mu je bilo ime Bambi. Vsako jutro so šli na pašo na lepo jaso. Bambi se je tam rad igral. Tekal je za metuljčki in čebelicami. Nekega dne pa se je izgubil, ker je šel predaleč v gozd. Tam je srečal nesramnega volka. Ta ga je hotel imeti za večerjo. Pripovedoval je Bambiju, kje raste zelo lepa detelja. Bambi mu ni verjel in je stekel dalje. Ustavil se je pod hrastom. Na hrastu je živela veverica. Ko je slišala Bambija jokati, mu je priskočila na pomoč. Spraševala ga je, zakaj joka. Povedal je, da se je izgubil. Veverica mu je pomagala. Skočila je na hrast in opazovala, če bi videla kje njegove starše. Nikjer jih ni videla. Hotela mu je povedati, a se je Bambi že pogovarjal z zajcem. Tudi zajec mu je hotel pomagati. Ker ga je včasih videl s starši na jasi, je hitro stekel tja. Tam je zagledal kako srna in srnjak iščeta svojega sinčka. Povedal jima je, kje lahko najdeta sina. Vsa vesela sta odhitela za njim. Ko so se srečali pod hrastom, so bili zelo srečni. Zahvalili so se veverici in zajcu. Od takrat pazijo, da ne bi nikjer srečali volka. Še zdaj se pasejo na jasi, če jih niso že ugnali lovci.

Laura Zorec, 5. b

SVET NEKOČ IN DANES

O življenju nekoč ne vem veliko, saj me takrat še ni bilo na svetu. Vem le to, kar so mi povedali moji starši in stari starši ter učitelji v šoli.

Življenje nekoč je bilo kljub težkemu delu in pomanjkanju materialnih dobrin bolj mirno in lepo. Ljudje so imeli vrednote, ki jih današnja družba tepta in pozablja.

Večino hrane so nekoč družine pridelale doma na vrtu in njivi ter tako uživale zdravo hrano. Danes le malo ljudi pridelava hrano doma, saj jo kupijo v trgovinah.

Pri delu si pomagamo z modernimi gospodinjskimi aparati ter različnimi stroji. Včasih je bilo vso delo opravljeno ročno s pomočjo preprostega orodja.

Nam otrokom je danes veliko lepše, saj nam nič ne manjka. Imamo lepa oblačila, obutev, svoje sobe, računalnike, televizije in mobilne telefone. Nekoč pa so otroci morali trdo delati. Imeli so le malo časa za igro. Oblečeni so bili v zakrpana in premajhna oblačila.

Danes si ne znamo več predstavljati življenja brez avtomobilov in drugih dobrin.

Nekoč so se ljudje veliko družili, si pomagali in se skupaj veselili. Danes pa večino časa preživimo pred televizijo, računalnikom, v službah in šolah. Zato nam

zmanjkuje časa za bližnje. Vsi samo hitimo in se ne zavedamo, kako hitro teče čas.

Naše življenje je v primerjavi z življenjem nekoč na nekaterih področjih boljše, na nekaterih pa tudi slabše.

Lara Kramberger, 5. b

Naša letala

Pekli smo palačinke

LOČILA SE HUDUJEJO

Nekoč pred davnimi časi je obstajala čarobna knjiga. V tej čarobni knjigi so vsa ločila oživila. A nekega dne so pobegnili iz knjige. Šla so po svetu, da bi zbrala vsa ločila na svetu. In uspelo jim je zbrati vse pike, vprašaje, vejice in klicaje. S seboj so vzela tudi tista ločila, ki niso hotela z njimi, to sta bila mali klicaj Tom in mala pika Zala. Pritoževala sta se: » Ne smete zbrati vseh ločil, kako pa bodo otroci pisali spise in učiteljice in učitelji bi imeli preveč dela s popravljanjem besedil!« Nič ni pomagalo. Toma in Zala so ločila odpeljala v svoj tabor, v malo vasico, kjer so ju zaprli v grajski stolp. Tabor je bil ogromen in stražarji so bili klicaji.

Minilo je že eno leto od takrat, ko ni bilo več ločil. Klicaju Tomu in piki Zali je uspelo pobegniti in našla sta čarobno knjigo. Tom je odprl knjigo in vsa ločila so bila spet doma v knjigah in zvezkih, kamor tudi sodijo.

Jure Čeh, 6. b

NA POTEPU S PRAVLJIČNIMI OSEBAMI

(Domišljjski spis)

Nekoč pred davnimi časi, so živela dekleta.

Ta dekleta so hodila v srednjo šolo za pošasti. Bila so namreč Monster hing – jerke. Vsaka je imela svoje čarobne moči. Bilo je nekega dne ...

Ravno so šle nakupovat in kar naenkrat sem se pojavila tam. Takoj sem jih prepoznala. Pridružila sem se jim ter smo se skupaj odpravile po nakupih. Kupile smo vse izdelke Monster hing, najboljše pa je bilo, da je bilo vse zastonj. Tudi one so me poznale, ker se na njihovi šoli predvajajo slike, kdo vse gleda njihove videoposnetke. Tako sem se vselila v njihovo sobo in bila sem seveda sprejeta na to šolo. Nekega večera smo se iz neznanega razloga grdo skregale. Ko sem bila sama v sobi, sem na telefonu pritisnila na napačen gumb in naenkrat sem z vsemi svojimi stvarmi pristala doma na postelji. Mami me je poklicala, naj pridem k večerji. Vprašala sem jo: »Ali ste me kaj pogrešali?« Odgovorila mi je: »Kam pa bi lahko šla v petnajstih minutah?«

Oddahnila sem si, odsotna sem namreč bila celo leto. Ampak v pravljičah je vse mogoče.

Blažka Krepša, 6. b

Cerkvenjak leži na gričevnatem SV delu Slovenije, na Štajerskem v osrčju Slovenskih goric.

Ime Cerkvenjak je kraj dobil po cerkvi Sv. Antona, ki je iz sredine 16. stoletja. Naš kraj leži tudi blizu Lenarta, Maribora in Gornje Radgone. Bližnji reki sta Pesnica in Ščavnica. Leta 1998 je Cerkvenjak postal občina. Dobili smo tudi prvega župana. Sedaj pa je naš župan gospod Marjan Žmavc. Skozi nekatera naselja občine Cerkvenjak poteka tudi avtocesta. Naša občina šteje približno 2030 prebivalcev, ki so naseljeni po petnajstih naseljih. Ta naselja so: Andrenci, Brengova, Cenkova, Cerkvenjak, Cogetinci, Čagona, Grabonoški vrh, Ivanjski Vrh, Kadrenci, Komarnica, Peščeni Vrh, Smolinci, Stanetinci, Vanetina in Župetinci. 608 gospodinjstev živi na 25 km². Prebivalci se ukvarjajo pretežno s kmetijstvom, poljedelstvom, živinorejo, prašičerejo,

vinogradništvom, obrtjo in turizmom. Turizem je tudi že precej razvit. Saj imamo v občini kar nekaj gostinskih objektov, ekološko kmetijo, vinotoče, izletniško kmetijo in turistično kmetijo. Ponujajo zelo dobro domačo hrano, ki je tudi značilna za naš kraj, kot so: krvavice, zelje, domač kruh, gibanice, ajdovi žganci ... V kulinariki in ohranjanju običajev se za prepoznavnost občine veliko trudijo prostovoljna društva, ki jih je 19, ter nekateri posamezniki, ki so tudi zelo uspešni na nekaterih pomembnih tekmovanjih. Imamo veliko javnih zgradb, ki pa se zelo lepo vidijo z vrha našega gasilskega doma. Pomembne zgradbe so: šola, vrtec, občinska zgradba, pošta, dom kulture, muzej, cerkev, gostišča, trgovine, frizerski salon, cvetličarna, zdravstveni dom ...

Zgodovina Cerkvenjaka:

Leta 1953 so arheologi našli arheološke najdbe (kamnito sekiro, bronasto plavut). O obstoju cerkve so zapisi iz leta 1421.

Sedemdeset let kasneje pa se je ime Cerkvenjak prvič pojavilo v dokumentih. Znamenitosti, ki so obnovljene in ohranjene pa si lahko ogledajo tudi vsi, ki obiščejo naš kraj. Najbolj znane so: Rimske gomile, muzej, cerkev, kužno znamenje, kapele, spomeniki padlim v vojni in Johanezova trta.

V središču Cerkvenjaka imamo od leta 2004 posajeno potomko najstarejše trte iz mariborskega Lenta, ki smo jo poimenovali Johanezova trta. Znani zgodovinski osebnosti sta Vlado Tušak (kulturni delavec) in Vlado Lorber (arheolog in kulturni delavec).

Poznan in tukaj rojen je bil tudi Franc Horvat (slikar). Še živeči in znane osebe: Bernard Rajh (jezikoslovec in knjižničar) ter Ivo Lorenčič – Loren, slikar, umetnik.

Zelo sem vesela in srečna, da živim v občini Cerkvenjak v naselju Cogetinci na malo večji kmetiji, kjer lahko diham sveži zrak, kjer so travniki, vinogradi, polja in živali ter prijazni ljudje.

Tadeja Kuri, 7. a

LIST IZ DNEVNIKA ŠOLE V NARAVI, ČŠOD GORENJE

Sreda, 28. 5. 2014

Danes zjutraj smo se zbudili malo pozneje, saj smo sinoči dolgo bedeli. Ko nas je prišla učiteljica buditi, smo še vsi ležali v posteljah. Potem smo se oblekli. Malo smo se še osvežili ter šli pred dom, saj smo šli na jutranji sprehod. Po zajtrku smo si šli urediti sobe.

Ko so bile sobe urejene, smo se pri učitelju Gregorju učili pravilno uporabljati kompas. Morali smo določiti smeri neba določenim stvarjem. Bilo je zabavno, saj je vsakemu kazalo drugače. Po orientiranju smo imeli malico. Ko smo pojedli, smo se oblekli in šli pred klet, saj smo šli na orientacijski pohod. Naša skupina je bila tretja na vrsti za pohod. Ko smo se odpravili, je bilo enostavno, pozneje pa malo težje, saj smo zašli, ko smo bili že skoraj na cilju. Odšli smo 1 km v napačno smer. Zelo smo se smejali. Ko smo prišli nazaj do doma, smo reševali naloge. Ko smo rešili naloge, smo imeli kosilo. Sladica je bila zelo dobra. Po kosilu smo imeli odmor. Bil je zelo zabaven. Ker smo se v odmoru imeli odlično, je čas hitro minil in že je bil čas za naslednji pohod. Na tem pohodu smo se pogovarjali o listavcih, iglavcih in ostalih rastlinah v gozdu. Med potjo nazaj smo nabirali liste vseh listavcev. Ko smo se vrnili, je bil čas za še en počitek. Ta počitek je bil še bolj zabaven. V tem odmoru smo se hecali v svojih in drugih sobah. Po odmoru je bila večerja. Večerja niti ni bila slaba. Ko smo se najedli in pospravili mizo, smo šli pisat dnevnike. Nekateri učenci smo jih pozneje tudi prebrali.

Tadej Ornik, 7. a

EVROPSKA VAS - 9. 5. 2014

V petek, 9. 5. 2014, smo se tudi nekateri učenci naše šole odpravili v Maribor, kjer je potekal projekt Evropska vas. Z mentoricama Andrejo Govedič in Suzano Logar smo našo šolo predstavljali Sara Lovrec, Jure Kralj, David Pavlas in jaz. Tisti dan smo postali pravi Avstrijci.

V Maribor smo se odpravili ob osmi uri zjutraj. S sabo smo vzeli veliko pripomočkov, ki so značilnosti države, ki smo jo predstavljali - Avstrije. Izdelali smo znamenito kolo (Riesen rat) ter spekli jabolčni zavitek. Na naši stojnici smo ponudili tudi napolitanke Manner, razne plakate, prospekte in druge zanimive revije. Ljudje so si lahko ogledali tudi našo zbirko receptov znamenitih jedi, značilnih za Avstrijo.

Ob pol deseti uri se je prireditev začela. Mi smo do takrat svojo stojnico že pripravili na ogled. Začeli so prihajati tudi ljudje ter učenci, ki so se ob postanku pri naši stojnici posladkali z našim jabolčnim zavitkom. Imeli pa so tudi veliko vprašanj o sami Avstriji.

Vmes smo imeli tudi čas da si malo ogledamo še ostale stojnice z različnimi državami in da se še malo sprehodimo po Mariboru. Seveda smo ta čas kar se da izkoristili. Ampak kmalu je bila ura čas, naš zavitek

je pošel, prireditev je bila končana in obiskovalcev je bilo vedno manj.

Tako smo tudi mi pospravili našo stojnico in se odpravili domov. O državah EU smo se naučili veliko novega in upam, da so se obiskovalci tudi veliko naučili o Avstriji.

Patricija Peklar, 8. a

REVIJA MLADINSKIH PEVSKIH ZBOROV

7. 4. 2014, se je v Jurovskem dolu odvijala revija mladinskih pevskih zborov. Okoli 14.00 ure smo se torej iz Cerkvjenjaka odpravili proti Jurovskem dolu. Zraven učiteljice glasbe nas je spremljala tudi profesorica klavirja. Že takoj po prihodu smo imeli vajo in upali smo, da se bomo tudi na nastopu tako dobro odrezali, kakor smo se na vaji. Na svoj nastop smo čakali v tamkajšnji šoli. Čas do nastopa se je vlekel grozno dolgo. Poskušali smo se opevati, pa nam ni šlo najboljše. Ja, prisotne je bilo veliko treme, saj smo se želeli izkazati. Ko je bila ura štiri smo končno stali na odru, pred nami pa so sedeli kitaristi. Dvorana je bila majhna in malce preveč zatemnjena, kar je na nek način bilo moteče, ker vidiš vse prisotne v dvorani in te popade še večja trema. Sreča se je obrnila v naš prid(seveda so veliko pripomogle tudi pevske vaje, na katerih nismo smeli manjkati) in odpeli smo najboljše, kot smo znali.

Po reviji je sledila še malica in nato smo se spet odpravili domov. Super je, da obstajajo takšne prireditve, kot so na primer revije pevskih zborov, da lahko tudi drugim pokažemo kaj znamo. Da pa smo dober zbor se velja zahvaliti učiteljici za glasbo, ker nas vedno, ampak res vedno, želi videti na vajah, ima z nami potrpljenje, čeprav smo včasih čisto brez volje in potem stopi z nami na oder, da se lahko pokažemo in zapojemo v najboljši luči.

Veronika Podgoršek, 8. a

MLADI IN PRIJATELSTVO

Svet je vedno bolj "hladen". Ljudje se med seboj sploh ne poznajo več, pa čeprav mogoče živijo le nekaj hiš narazen. Nihče ti ne ponudi rame, na katero bi se lahko naslonil, ko sam obupaš nad vsem, ko misliš, da sam ne boš zmogel. In najhuje je, da ti nihče ne upa več pogledati v oči in biti samo to, kar je. Brez pretvarjanja.

Mi mladi, ki imamo pred seboj še vse življenje, bi to lahko spremenili. Pri tem so velikega pomena vrednote, ki nam jih privzgojijo starši; da lahko po

teh vrednotah živimo in jih delimo naprej. Vsi bi se morali zavedati, kaj pri človeku resnično šteje. Ni vse v denarju, lepoti; šteje to, kar vsak posameznik nosi v sebi. Na srečo ali pa tudi na žalost, smo ljudje bitja, ki ne zmorejo živeti sama. Vsi potrebujemo družbo, prijatelje. Družbo sestavljajo posamezniki in če bi vsak posameznik znal biti odgovoren, pravičen, nesebičen, bi taka družba bila popolna. A po navadi je vse vedno nasprotno od tistega, kar želimo. Slabo družbo sprejmemo za najboljše prijatelje, nato pa doživimo izdajo. Po mojem mnenju se prav zaradi tega ljudje, še posebno mi, mladi, ki smo še v življenju neizkušeni in velikokrat sprejemamo slabe odločitve, zatekajo k navideznemu virtualnemu prijateljstvu. Primer takega prijateljstva (brez prihodnosti) je Facebook. Prijatelji, če jih sploh lahko tako imenujem, ki jih spoznamo na tem družabnem omrežju, so ljudje, ki jim ne moremo zaupati. Če pa jim ne glede na vse le zaupamo in delimo z njimi vse dobre in slabe trenutke, ali se lahko smejimo z njimi? Nas ta "prijatelj" lahko objame, ko nam je težko? Odgovor je že sam po sebi samoumeven in to je definitivno ne. In ravno to je tisto, kar pri pravem prijatelju najbolj šteje. Da je s tabo v dobrem in slabem; da se s tabo smeji in joče, da ti zaupa in je iskren. Najpomembneje pri vsem tem pa je, da je vse to obojestransko. Ko najdeš nekoga, ki mu lahko rečeš pravi prijatelj, se ga močno okleni, ker mogoče ne boš nikoli več našel koga podobnega. Ne razočaraj ga, ne pusti ga, da pade, bodita skupaj nora in uživajta življenje. In, ko se zaplete, bodita skupaj odgovorna. Skupaj sta dovolj močna, da rešita še tako veliko težavo.

*Pravi prijatelj navadno sedi v isti klopi
in gleda enake reči, kot ti.
Prijatelj se nikoli ne zmoti
in ne reče besede, ki boli.
Prijatelj je tisti, ki čaka, ko vse drugo zbeži.
Prijatelj je tisti, ki na tebi
nikoli ne preizkuša svojih pesti.
In končno,
Pravi prijatelj je vedno tam,
kamor ne upaš sam. *

Veronika Podgoršek, 8. a

URŠKA IN ROZAMUNDA NA PLESU

France Prešeren nekoč na Vrbi je ples priredil, ta prostor povsem je preuredil. Ta kraj res bil je posvečen, vse naj bi šlo gladko, razen ene same stvari. Povabil veliko svojih je junakov, med njimi tudi Urško in Povodnega moža ter Rozamundo in

Ostrovharja, kjer naredil je napako. Vse štiri je za isto mizo posadil.

Ples začne se tiho in svečano. Prva Urška za mizo sedi, ona seveda je pozornost vseh oči, medtem Povodni mož druži se s prijatelji. Veliko mož povabi Urško na ples, a le malokateremu reče da. A najbolj hudo postane, ko Rozamunda pride iz daljave. Že možje oči obračajo na njo, kar Urško vse bolj in bolj jezi. Še huje je, ko Rozamunda gre do mize. »Kaj počneš pri tej mizi?« vpraša Urška jezno. »Saj vendar sedim tukaj,« odgovori pogumno Rozamunda. Povodni mož in Ostrovhar sta ju opazovala in gotovo nekaj lepega razmišljala. Dekleti sta postajali glasnejši in hujši, žalili sta se in skoraj že pretepli. Prišla sta dva moža, da bi ju ustavila in na ples povabila. »Kaj ko bi raje zaplesali?« oglašata se moža. Malo se umiri položaj, vsi štirje so zaplesali. Obe sta se ozirali Urška na Ostrovharja in Rozamunda na Povodnega moža. Ko plesa bilo je konec, šli obe sta nazaj za mizo, še vedno sta se prepirali, ampak sta imeli že druge misli. Začeli sta se vlačiti za lase, ampak ne veliko. »Zakaj se sploh gre?« vpraša Urška Rozamundo. »Katera je lepša?« ji odgovori. Ko Prešeren to opazi, mu ni všeč. Gre do obeh deklet, ju umiri in jima reče: »Če se ne bosta umirili, bosta obe mirno odšli.« Obe se opravičita in umirita, ampak ne ravno pobotata. Ker verjetno zaljubili obe se sta, povabita Povodnega moža in Ostrovharja na ples. Takoj privolita. Po dolgem plesu pa nekaj čudovitega se zgodi. Vsi štirje so se poljubili. Povodni mož in Rozamunda skupaj s plesa sta odšla, na novo zaljubljena, kot tudi Urška in Ostrovhar zaljubljena sta se gledala.

Žan Smej, 8. b

GREMO V LONDON ...

Nekega lepega jutra, ko smo prišli v šolo, je imela učiteljica Petra Novak lepo novico za nas. Povedala nam je, da bomo lahko potovali v London. Tej novici smo z veseljem prisluhnili. Povedala nam je tudi, da bomo imeli sestanek, na katerem bomo izvedeli vse podrobnejše novice. Večina se nas je odločila prisluhniti novicam na sestanku. Po sestanku sem bila odločena, da bom odpotovala v London. Enako se je odločilo nekaj mojih sošolcev. Prišel je dan odhoda, 11. 4. 2014, ko smo se zbrali ob peti uri zjutraj pred osnovno šolo Cerkvenjak. Pričakal nas je avtobus, ki nas je popeljal do letališča v Bratislavi. Tam smo se vkrcali in po uri in pol vožnje smo pristali na Londonskem letališču. Leteli smo tudi preko morja med celinsko Evropo in otoško Veliko Britanijo. Letela sem prvič. Že sama vožnja z letalom

je veliko doživetje. Z letališča blizu Londona nas je odpeljal avtobus v osrčje samega mesta London. Po prihodu smo pričeli z ogledi. Med drugim smo si ogledali muzej. Po ogledih smo proti polnoči prispeli do hotela Formula 1. Hotel je bil brez zvezdic. Pričakovali smo kaj boljšega, saj smo plačali kar visoko ceno. Naslednje jutro smo odšli v drugi hotel, ki je bil super opremljen in tudi zaposleni so nas lepo sprejeli. Bili smo boljše volje. Nadaljevali smo z ogledi. Ogledali smo si Big Bang, muzej z dinosavri, muzej voščenih lutk in hišo strahov. Dan je bil prekratek, mi pa še radovedni. Po prespani noči smo se odpravili na London Eye, na katerem smo zelo uživali in se tudi fotografirali ter s kolesa opazovali lepote Londona. Ogledali smo si tudi Tower Bridge (dvižni most), na katerem je ravnokar potekal tekaški maraton. Šli smo čez most. V Londonu je glavno prevozno sredstvo podzemna železnica, s katero smo potovali ves čas tudi mi. Imeli smo še čas za nakup spominkov, prehranjevali pa smo se v Mc Donald's-u. Prišel je čas odhoda in z vlakom smo se odpeljali proti letališču, kjer smo ob 20. uri imeli let proti Italiji. Tam nas je pričakal avtobus, ki nas je popeljal proti domu. V jutranjih urah smo prispeli v Cerkevjak, kjer so nas pričakali starši.

Doživeli smo enkratno potovanje in vsaj malo spoznali življenje in ljudi Londona. Mislim, da bi se vsak od nas še enkrat vrnil v London, kajti marsikaj bi še lahko videli in doživeli.

Nuša Drevenšek, 8. b

NA RAZPOTJU

Devetošolci – stari 14 in 15 let, smo dobili nalogo - napisati spis. Odločila sem se, da bom pisala o vrednotah. Smo v času odraščanja, kjer se tudi naučimo veliko stvari, ki jih bomo potrebovali v življenju. Za nadaljnje šolanje sem izbrala Srednjo zdravstveno in kozmetično šolo Maribor. Želim postati zdravnica, da bi pomagala ljudem in jih s tem tudi osrečevala. Mislim, da je v tem poklicu še toliko bolj kot pri drugih pomembno, da živimo po vrednotah.

Vsak si v življenju želi biti srečen. Želi imeti službo in plačo, da bi s tem denarjem lahko preživel sebe in svojo družino. Ampak v življenju ni pomemben samo denar. So še tudi pomembnejše stvari – vrednote. Ena od njih je ljubezen. Vsak si želi najti osebo, katero bi ljubil, ji stal ob strani v njenih težkih trenutkih. Želi najti osebo, s katero bi on lahko bil on. Ne bi se potreboval pretvarjati za nekaj, kar ni. Želi najti osebo, katero bi ljubil, ji stal ob strani v njenih težkih trenutkih. Želi najti osebo, kateri bi lahko zaupal. Ampak v življenju je težko najti take

ljudi. Težko je najti človeka, ki bi ti želel vse dobro in bi s tabo hotel preživeti vse življenje. Težko je najti takega, ki bi te imel enako rad ali še bolj rad, kot imaš ti njega. Ena pomembnejša vrednota je tudi spoštovanje. Kakšni bi bili med seboj, če se ne bi spoštovali? Bi se še vedno imeli radi? Bilo bi več sovraštva in nevoščljivosti. Sreča - kakšen je človek brez nje? Žalosten, brez kakršne koli volje - brez volje do življenja. Prijateljstvo. S kom bi delil vso srečo, žalost, jezo, če ne s prijateljem? Prijatelji so zelo pomembni celo življenje, ampak zelo pomembni so tudi v tem času, času odraščanja. Pravemu prijatelju lahko vse zaupaš in veš, da ne bo povedal nikomur. V življenju pa velikokrat srečamo tudi ljudi, ki jim je pomemben samo denar. Ti po navadi nimajo ne družine in ne veliko prijateljev, saj tudi svoj prosti čas namenjajo službi. Za to, da bi imeli najlepšo hišo, najnovejši avtomobil ...

Mislim, da bi ljudje morali te vrednote bolj upoštevati in s tem pomagati drugim - prijateljem, sorodnikom in tudi neznancem. Mi mladi še se ne zavedamo, koliko so te vrednote res pomembne, ampak vem, da bomo to spoznali in jih tudi upoštevali.

Janja Simonič, 9. a

SREČA JE V MAJHNIH STVAREH

Človek je srečen vsakič, ko se mu zgodi kaj lepega, ko dočaka, kar je že dolgo čakal. Ko se mu nasmehne sreča, človek sam v sebi čuti kanček ljubezni do tistega, ki mu jo je pomagal poiskati. Sreče ne moreš nikomur opisati, tako doživeto kot jo sam doživiš in začutiš. Včasih "srečo" zaupaš le najbližjemu, včasih pa celemu svetu.

Moje ime je Nadja, stara sem 14 let in se počutim srečno. Vsak dan vstajam s sončnim vzhodom in imam srečo, da ga lahko opazujem. Lahko poslušam žvrgolenje ptic in šelestenje listja v gozdovih. Vsak dan se lahko sprehajam po zelenih livadah in vonjam cvetlice. Rada plešem in pojem. Rada berem dobre knjige. Počutim se varno ob svojih starših in lahko zaupam dobrim prijateljem. Očarana sem nad modrinjo neba in vzdrtim ob valovanju morja. Tako imam najlepša bogastva tega sveta, ki jih ni moč kupiti. Lahko pa potrpežljivost in ljubezen dajemo v neizmernih količinah drug drugemu, le potruditi se je treba. Takrat sta srečna oba, tisti, ki daje in tisti, ki prejema. V teh stvareh sem jaz bogata in tudi drugim želim, daokusijo vsaj nekaj takšne blaženosti. Življenje je le eno, "nam vsem podeljeno", zato bodimo dobri in spoštljivi drug do drugega.

Že kot majhen otrok sem imela srečo. Ko sem bila majhna, sem si neznansko želela imeti brata ali sestro. Ko sem bila stara štiri leta, sem dobila brata Sergeja. Imela sem ga ves čas na očeh, da se mu ni kaj zgodilo. Skupaj sva se igrala in tudi kregala. Leto dni za Sergejem, sem dobila še sestrnico Sanjo. Ker sem morala paziti na oba, sem bila včasih jezna, saj me večkrat nista ubogala. Sedaj vidim, da je moralo biti tako. Srečna sem, da ju imam, čeprav ju včasih, še sedaj, zlasam. Seveda, ko me ne ubogata. Za mene je sreča tudi takrat, ko se v šoli učiteljica ali učitelj lepo nasmehe in mi pokloni lepo besedo in ga to nič ne stane. Za srečo ni čarobne formule. Sreča je v majhnih in preprostih stvareh. Srečo moramo iskati s srcem. Polepšajmo si dneve s prijetno besedo, nasmehom in lepo kretnjo v pozdrav. Vsaka gesta ima magičen učinek, ki nam polepša dan ali samo trenutno stanje. Nič ne stane, ima pa čarobno moč. Morda je to sreča ali vsaj zadovoljstvo. Privoščimo si jo.

Nadja Ilešič, 9. b

MOJA POT ME VODI V SVET

Sem Teja Kolosovski in sem stara 15 let, devetošolka. Rojena sem bila v Mariboru leta 1999. Kot otrok sem hotela postati marsikaj, ampak danes mi je jasno kaj hočem.

Vsi smo se znašli na prelomnici našega življenja. Moramo se odločiti za srednjo šolo in s tem začrtati svojo prihodnost. Kot otrok sem hotela biti veterinarica, policajka, učiteljica, ampak sem si zmeraj premislila. Po velikem razmisleku kam naprej, sem bila odločena, da hočem imeti službo, v kateri potujem in delam z ljudmi. Ni boljšega poklica kot turistični vodič. Najprej sem se hotela vpisati v Srednjo šolo za turizem in gostinstvo v Mariboru, a ker mi ležijo jeziki, predvsem nemščina, mi je mama predlagala, da se vpišem v poklicno šolo v Avstriji. Najprej nisem bila prepričana, a po parih ogledih šol mi je ideja postajala vedno bolj všeč. Ko sem sošolcem povedala, da se odpravljam septembra v Avstrijo, mi najprej niso verjeli, nato pa so bili navdušeni in vsi me spodbujajo, kar tudi potrebujem. Sprašujejo me zakaj hočem iti v tujino, če pa imam Maribor bližje in videla bi večino sošolcev ... Odgovor je pravzaprav enostaven, ker imam boljšo prihodnost. Če razmišljamo globlje, je prihodnost boljša in obetavnejša, kajti po petih letih šolanja imaš odprta vsa vrata v svet. Lahko se takoj zaposliš, tam kjer si opravljal prakso ali si poiščeš službo drugje. Vsekakor jo hitro najdeš. Jezik mi ni problem,

kajti mama me je od majhnega učila nemščino, ker je sama zaposlena tam. Za to sem ji zelo hvaležna.

Kot mati samohranilka je moralo skrbeti zame in za starejšo sestro. V pomoč ji je bila babica. Skupaj sta to opravili odlično. Sestra, ki je danes stara dvajset let, mi je bila vedno v pomoč v težkih časih. Ko nama je umrl oče, sva zmeraj držali skupaj in podpirali mami. Moji začetki niso postlani z rožicami, a sem vseeno hvaležna za vsak dan, ki mi je dan. Življenje izkoriščam in ga živim na polno, ker nikoli ne veš kateri je tvoj zadnji dan na Zemlji. Sem zelo pozitivna oseba in vedno nasmejana. Ko je kakšen prijatelj na tleh, mu zmeraj priskočim na pomoč in mu nudim podporo. V zameno za to ne pričakujem ničesar drugega kot besedo hvala in resničen nasmešek. Dandanes je to težko, kajti imamo finančno krizo, pozabljamo na resnično prave vrednote, ki pa niso denar in pohlepnost, temveč delo in zabava. Ljudje to pozabljamo, predvsem naši starši. Že, da je denar pomemben, ampak ni vse na svetu. In tudi sama poskušam doseči, da bi ljudje spoznali kaj so prave vrednote. Včasih se znajdemo v težavah, iz katerih ne vidimo izhoda, ampak je, zmeraj se najde pot in rešimo težave. Zaradi takih stvari bi rada delala z ljudmi. Da bi jim pokazala smisel življenja. In to lahko dosežejo tudi s potovanji. Rada bi jih popeljala na konec sveta in jim pokazala vse skrite kotičke. Meni je v veliko veselje raziskovati še prej ne videne dele sveta in jih pokazati drugim. Obožujem avanture. Začetki v turizmu ne bodo že na začetku sijoči, a verjamem, da se bo z časom vse izboljšalo. Verjamem vase, v svoje sposobnosti in to, da se mi bodo uresničile vse odkrite in skrite želje. Moj življenjski moto, ki me spremlja je iz knjige Mali princ: »Bistvo je očem nevidno, kajti kdor hoče videti, mora gledati s srcem«

Teja Kolosovski, 9. b

MOJA POT ME VODI V SVET

Življenje je polno skrivnosti, zato moramo paziti, kaj si zares želimo in česar ne. Pripovedoval bom o svojem življenju, ki je, kakršno je.

Rodil sem se na Ptuj, zdaj pa živim v Slavšini, v Slovenskih goricah. Prej, ko še nisem obiskoval šole, sem bil večino časa pri babici, saj sta bila starša v službi. Tam sta bila tudi bratranca, zato smo se imeli lepo. Dedek in babica sta za nas skrbela po najboljših močeh, zato sem jima tudi hvaležen. Takrat smo bili bolj neumni oziroma nespametni, ker smo velikokrat kaj ušpičili. Šole smo se začeli zavedati, ko je šel v prvi razred starejši bratranec. Pa še tedaj ni bilo tako grozno. Velika sprememba je, ko nimaš skrbi in ti vse

»strežejo«, nato pa pride šola. V šoli sem bil odličen in v redu je, ko spoznaš nove prijatelje, s katerimi preživiš devet let. Spomnim se, ko smo se šli skrivalnice v rekreativnem odmoru in kje vse smo se skrivali. V bistvu se ne spominjam iz prejšnje šole, da mi kaj ne bi šlo. Imel sem večinoma petice, bilo pa je tudi nekaj štiric. Ko sem hodil v šesti razred, sem se vedno bal, kako bo v Cerkvenjaku. Starejši bratranec mi je govoril, da je boljše kot v Vitomarcih. Dokler se v »novi« šoli nisem navadil, mu res nisem verjel. Tako je vedno. Dokler se nečesa ne navadiš, ti je brez veze ali pa grozno. Moraš verjeti vase, da strah izgine. V Cerkvenjaku je bilo kar nekaj novosti. Večja šola (vsaj tako se mi zdi), novi učitelji, ne vsi, ampak nekateri, nove učilnice, omarice, tudi trgovina, ki je v Vitomarcih ni in mogoče še kaj. Drugače pa od tam nekje na koncu sedmega razreda, verjamem bratrancu, da je šola zanimivejša, tudi zaradi novih prijateljev. V sedmem ali osmem razredu pa so se začele pojavljati nove ocene, trojke. Nisem jih bil vesel, ker jih do tedaj nisem imel. V devetem razredu so še druge stvari, na primer nacionalno preverjanje znanja, valeta in skrbijo te ocene. Moraš pa vedeti, v katero šolo se boš vpisal. Malo mi je bilo težko izbrati, odločil pa sem se za strojno šolo, poklic strojni tehnik. To mi je svetoval oče. Ker je tudi on strojni tehnik in tudi starejši bratranec.

Upam, da mi bo ta poklic usojen in da bom v življenju srečen in ne preveč izbirčen. Želim si, da bi vsi lahko živeli brez skrbi.

Jure Kralj, 9. b

MOJA POT ME VODI V SVET

Imam 15 let. Zaključujem osnovno šolo, pa sem že prisiljen odločati o stvareh, ki bodo določale mojo nadaljnjo pot v življenju.

Še dobro, da mi gredo jeziki, saj tukaj službe, ki bi plačevala eksistenčni minimum, skoraj ni. Verjetno se bom prisiljen zaposliti v tujini, izven domačega okolja, vasi, države. Pa je to pravično? Narod si je za takšne stvari kriv sam. Izvolimo predsednika, z njim nismo zadovoljni in že je tu kolaps vlade in predčasne volitve. To se ponavlja, spet in spet, kot začaran krog. Delamo se, da imamo pojma o politiki, pa se vendar le delamo. Pred problemi in drugačnostjo si zakrivamo oči, dopuščamo celo, da nam vera, nekaj, kar ne temelji na nobeni znanstveni podlagi, vendar je zgolj plod človeške neumnosti in nevednosti, določa zasebno življenje. Bog ne daj, da bi se v verski skupnosti pojavil kak homoseksualec ali da bi kdo podvomil v stvarnika. Sam verujem v oboje, znanost in Boga.

Okoli nas kristjanov se pojavlja vse več stereotipov; prvi primer: vsi kristjani so dobrosrčni pacifisti. Hitler je bil kristjan. Drugi primer; vsi kristjani naj bi bili homofobi. Ne, tudi to ni res. Sam podpiram poroke in posvojitve otrok pri homoseksualcih. Tretji primer; kristjani so tolerantni do drugih ver. Tudi to je napačno. Nešteto kraljevin in imperijev je pred stoletji poskušalo pokristjaniti narode, ki so bili drugačnih načel. Cerkev in Vatikan si pred vsem tem odločno zakrivata oči.

Veliko ljudi poskuša zatreti rasizem. To je sicer prav, vendar ni pravično, da na primer, aktivisti, ki se zavzemajo za enakost temnopoltnih trdijo, da je vsak belec plod hudiča. To se dogaja. Rasizem ne obstaja samo pri temnopoltnih.

Smešno je, da se za boj proti revščini zavzema toliko bogatašev. Seveda, donirajo denar, vendar je pri nekaterih tudi večmilijonska vsota glede na njihovo celotno premoženje zanemarljiva. Zadnje čase se sliši toliko o poplavih v Srbiji in BiH. Pomagajo druge države, a z lastnimi sredstvi. Bogataši le gledajo.

Pravimo, da vojn ni več, pa je ravno nasprotno. Ekstremisti se v Rusiji in Ukrajini med sabo vojskujejo že več tednov. Mislim, da nevarnost tretje svetovne vojne še nikoli ni bila večja. Praktično vsaka država ima jedrsko orožje. Če pride do vojne, bomo vsi pomrli.

Vem, da je napačno, da izpostavljam samo napake naše družbe, ampak ali dandanes sploh še slišimo o čem dobrem?

Svet je kot črvido jabolko; na zunaj je lep, a na znotraj je gnil.

David Pavlas, 9. b

SLOVENIJA, MOJA RODNA DOMOVINA

Moja rodna domovina ... Te besede zvenijo tako domače in prijetno. Ob teh besedah pomislim na naš skromen, topel in ljubeč dom. Kako lepo je pozimi sesti na klopco okrog tople domače krušne peči, mi jo namreč še vedno imamo, krušno peč. Mama v njej peče kruh. Poleti se je lepo dolgo igrati zunaj na topli dišeči zemlji.

Naša družina. Mama, oseba, ki mi je podarila življenje. Kako lepo jo je gledati, ko trudna od naporov dneva zapre oči in še prej sklence žuljave in zdelane roke ter moli za nas - svoje otroke. Oče, mož, ki me brani pred hudobnimi vplivi sveta in ki je hkrati moj največji kritik in tisti, ki me vzgaja s trdo roko. Sestrica, oseba, ob kateri mi ni dolgčas in me vedno spravi v dobro voljo, zna mi tudi nagajati. Babica, oseba, ki mi že od rojstva polaga v moje srce nauke o življenju in me uči, da ni vedno vse rožnato.

Moja domovina, to so gore, jezera, morje ... Vse to in še več je moja ljuba rodna domovina.

Kar žalostna postanem, ko pomislim, da se s časom vse to spreminja. Domovi ponekod več niso tako domači in topli, spoštovanja med starši in otroci ni več, pa tudi spoštovanja med človekom in naravo ni več. To je zelo žalostno. Ali kdo sploh kdaj pomisli, kaj se bo nekoč zgodilo s človeškimi odnosi, do kako daleč se bomo odtujili in postali nepomembni? Ali bomo znali prisluhniti naravi?

Opazam tudi, da ljudje nimajo več časa drug za drugega, za pristne prijateljske odnose, za svoje bližnje. Sodobna tehnologija nas sili v hiter življenjski tempo. Čeprav so včasih kmetije obdelovali ročno in jim je to vzelo veliko časa, so se kljub temu usedli skupaj in kakšno rekli. Koliko lepih zgodb mi pripoveduje babica o starih časih, bojim se, da jaz tega ne bom mogla početi.

Tudi računalniki so postali nekaj, brez česar skoraj nihče ne more več živeti. S tem se je bistveno spremenilo prijateljstvo. Postali smo odvisni od spletnih strani, ki pa prinašajo ogromno slabega: prevare, posilstva, zlorabe ... Če znamo varno, previdno uporabljati splet, lahko najdemo veliko prijateljev.

Tudi vrednote izgubljajo svoj pristen pomen. Na različnih področjih so različno cenjene. Pri nas je vrednota mir nekaj samoumevnega, ponekod sta jim svoboda in mir kratena. Lahko bi celo rekli, da je za naše čase značilna kriza vrednot. Vse bolj se v ospredje prebija denar. Vrednota postaja, ker brez denarja preprosto ne moremo živeti in delovati, imeti ga moramo tudi, če se želimo gibati v visokih krogih. Nekateri ljudje preprosto nimajo mej v zapravljanju in nepoštenem služenju denarja. Radi bi imeli še več kot imajo: vilo, bazen, limuzino, dva vikenda, ranč, svoj kazino ... In sploh ne pomislijo, da se na drugi strani v revščini kopa na milijone ljudi, ki bi ta denar, ki ga oni namenjajo v nepotrebne stvari, še kako krvavo potrebovali.

Tudi prijateljstvo izgublja svoj pomen. Vsakdo si želi pristnega, prijaznega, dobrodušnega, zaščitniškega in dobrega prijatelja, ki te zna potolažiti in ti stoji ob strani v najtežjih trenutkih. Takih prijateljev je zelo malo. Veliko ljudi misli le na korist in si išče takšne prijatelje, ki bodo dobra ``partija``.

Mislim, da je potrebno pretehtati in v življenju iskati in najti takšne prijatelje, ki nas ne bodo imeli radi samo zaradi našega denarja in naslova v državi, temveč preprosto zaradi tega, kar smo.

Marsikdo zna dokazati, da prave vrednote še vseeno niso povsem izumrle. Solidarnost, pomoč, prijateljstvo ter ljubezen do sočloveka in narave so pokazali predvsem tisti, ki so nedolgo nazaj pomagali ljudem v stiski, ki jih je prizadela mrzla, zimska,

ledena ujma. Gasilci, vojaki, prostovoljci - spoštovanja vredni ljudje, ki so pomagali ljudem v stiski. Po njih se zgledujmo in ravnajmo podobno njim, pa bo naša družba postala še nekaj bolj čudovitega, kot je sedaj, saj bomo postali edinstveni in povezani med seboj v dobrem in slabem.

Vsakdo naj se zamisli nad svojim ravnanjem. Ugotovi naj, ali dela dobro ali slabo. Ali spada v prvo skupino ljudi, kjer ne poznajo več pravega prijateljstva, kjer je najpomembnejša vrednota denar in jim je vseeno tudi za naravo. Ali pripada v drugo skupino prijaznih ljudi, kjer poznajo pristno prijateljstvo, kjer ni denar zagotovilo za srečo in kjer imajo radi vse stvarstvo.

Če bi se tudi naši politiki zamislili nad sabo in začeli ravnati dobro in po svoji vesti ter bi prisluhnili srcu, bi bilo v naši državi mnogo boljše. Tako pa je vse na nas, navadnih smrtnikov. Naša naloga je, da spremenimo, če je potrebno, najprej sebe in s tem posledično tudi svet. Od nas je odvisno, da našo družbo delamo boljše in prijaznejšo vsem ljudem, ne glede na raso, spol ali barvo kože. Naša želja in dolžnost je, da naši državi zagotovimo boljše prihodnost.

Moja ljuba domovina, vem, da se bodo našli ljudje, ki te bodo popeljali iz krize. Samo tako boš spet lahko sijala v svojih lepotah in privabljala ljudi. Samo tako boš spet pristna in prijazna. Samo tako boš spet lahko ti.

Slovenija, moja domovina, rada te imam.

Patricija Peklar, 8. b

Mentorica: Jožica Vršič

Domoljubni literarni natečaj »MOJA RODNA DOMOVINA«. Patricija je na natečaju nagrajena in je objavljena skupaj z mentorico na srečanje s predsednikom Republike Slovenije Borutom Pahorjem.

ZDRAVO ŽIVIM, SE OD DEDKOV IN BABIC UČIM

Bilo je deževno jesensko popoldne. Vsa premočena sem prišla domov iz šole. Ker je bil petek, naloge danes še nisem nameravala delati. Pojedla sem kosilo in ob tem razmišljala, kaj bom to popoldne počela. Nič pametnega se nisem spomnila. Naenkrat pa se mi je posvetilo. Lahko obiščem svojo babico, ki živi nedaleč stran.

Z dežnikom sem že hitela skozi našo vas. Moja babica je namreč živela le pet minut hoje v stran od naše hiše. Ker sem tekla, sem bila pri njej še prej kot običajno. Pozvonila sem na njena vrata in ji skočila v objem, ko se je prikazala na vratih. Babico sem

naravnost oboževala. Povabila me je v hišo. Ko je videla, da sem vsa premražena od dežja, čeprav sem imela do nje le kratko pot, me je posadila pred njen topel kamin, me ovila s toplo odejo in mi v roke dala vroč kakav. Res, vedno je vedela poskrbeti zame.

Ko sva takole sedeli, sva se pogovarjali o vsem mogočem. In naenkrat me je prešinila krasna ideja. Babica mi je velikokrat pripovedovala o svoji mladosti, o dedku, ki je že umrl in o svojih otrocih. Pripovedovala je tako doživeto, da sem si včasih predstavljala, da sem tam in vse te spomine doživljam skupaj z njo. Prešinilo me je, da bi mi tudi zdaj lahko pripovedovala o svoji mladosti. Tako je začela svojo pripoved: »Velikokrat sem ti pripovedovala veliko različnih zgodb. Ampak te, ki ti jo bom povedala zdaj, se še nisva nikoli dotaknili. Povedati ti hočem, kako je bilo življenje včasih, brez sodobne tehnologije in z veliko bolj čisto naravo. Res, to je bilo življenje. Vsak dan smo s prijatelji tekali po zeleni travi, se igrali skrivalnice in preprosto uživali. Kje je vse to danes? Vse smo pridelali doma. Nič nisem imela raje, kot to, da je šla cela družina na njivo pobirati krompir, da smo skupaj obirali zrele plodove in dreves in ko smo imeli trgatev. Res, to sem imela najraje. Ampak zdaj je vse to izginilo. Vedno več časa ste otroci za računalniki, vedno manj časa pa zunaj s pravimi prijatelji in v čisti naravi. Vse te vrednote izgublajo svoj pomen. Vse, kar je preprosto, lepo in zastonj ne zna današnja mladina več uporabiti. Med generacijami ni več topline, ljubezni, povezanosti, pogovorov. Res bi rada zavrtela čas nazaj in ti pokazala, v kakšnem raju smo živeli včasih. Revno, vendar srečno.«

Sedaj je v sobi nastala tišina. Oglašal se je samo prasketajoči ogenj. Gledala sem vrtečo se vsebino kakava v skodelici in razmišljala. Razmišljala sem, da nas vse bolj prevzema sodobna tehnologija ter da več sploh ne najdemo časa za druženje s prijatelji v živo v naši naravi. Ugotavljal sem, da je babica imela popolnoma prav. Vrednote izginjajo. Svet se spreminja, vendar na slabše. Prav tako se ne spreminja samo karakteristika ljudi, temveč tudi svet sam. Spreminja se v neprijazen planet z veliko naravnimi nesrečami. In ta toplota, ki jo sedaj izžareva babica, ta ljubezen, ki mi jo daje, ta pogovor, ki ga imava, tega ne bi zamenjala za nič na svetu. Vendar vsega tega otroci ne čutijo. Vsem ni tako prijetno kot sedaj meni.

Tedaj je mučno tišino spet pretrgala babica. Dejala je: »Draga moja, to še ni vse. Tudi naša hrana je bila včasih veliko boljša in predvsem bolj zdrava. Zato smo bili tudi otroci bolj zdravi. Celo zdaj, ko smo že vsi osiveli, smo še zdravi. Ne pretijoj nam bolezni, kot so rak ipd. Vam pa vse to vse bolj preti zaradi nezdrave prehrane. Zato pa si tudi tako želim, da čim

več hrane pridelate doma in si tako zagotovite boljše obroke in dolgotrajnejše življenje. In kot vidim, mi to prizadevanje uspeva in se moja želja uresničuje.«

Postala sem srečna. Sama pri sebi sem se nasmehnila, saj sem ugotovila, da moja družina in moji bližnji še premorejo te vrednote, ki so jih imeli ljudje včasih in da živim v okolju z zdravo prehrano. In ugotovila sem, da še zgodba za naš planet ni končana. Da je še čas, da popravimo storjene napake. Ko bi le ljudje razmišljali vsaj malo meni podobno.

Tisto popoldne pri babici je hitro minilo. Vrnila sem se domov. Zvečer sem v postelji še dolgo razmišljala o tem, kaj mi je babica pripovedovala. Veliko me je naučila. Dopolnila je moj pogled na svet. Začela sem se tudi bolj zdravo prehranjevati. Odločila sem se tudi, da bom spremenila moj odnos do okolja. Lepše bom skrbela za okolico, saj se zavedam, kakšnega pomena je za prihodnje rodove našo zrelo obnašanje in varovanje narave.

Od moje babice sem se veliko naučila in zelo rada jo imam.

Patricija Peklar, 8. a

TEKMOVANJE V TROBENTI

Poleg OŠ, obiskujem tudi glasbeno šolo v Lenartu, kjer igram trobento že šesto leto. Pri trobenti sem dosegel že veliko odličij. Prvič sem na tekmovanju bil v tretjem razredu. Na tekmovanje pa sem odšel tudi letos.

Prišel je dan, ko smo se s starši odpravili na Ptuj. Dvorano sem že poznal, ker sem tam že nastopal. Malo sva se z učiteljem še pred tekmovanjem ogrela. Vstop v dvorano ti da veliko adrenalina, saj to ni navaden nastop. Tam te gleda in ocenjuje komisija, ki je zelo stroga. Ko sem zaigral, sem bil zelo vesel, saj sem zaigral odlično. S starši in mojim učiteljem smo bili kar nestrpni. Hitro so prinesli rezultate. Na oglasni deski je pisalo: Nejc Kuri – zlato priznanje. Bil sem zelo vesel, saj sem se z tem uvrstil naprej na državno tekmovanje. Starši, učitelj in jaz smo bili zelo srečni. Sedaj je sledilo še več vaje, več nastopov, saj je bilo potrebno pokazati še več znanja. Manj kot en mesec je bilo časa za popravke. Prišel je dan, ko smo s starši krenili na pot. Zgodaj zjutraj smo se odpravili proti Postojni, saj je bilo državno tekmovanje tam. Na poti proti Postojni smo opazovali naravo, saj je malo pred tem žled, ki je bil, naredil veliko katastrofo na drevesih. Bili smo osupli, ker je bil pogled zelo žalosten. Ob žvrgolenje ptic smo še le spoznali, da si ne morejo niti gnezda zgraditi na drevesih. Po prihodu v glasbeno šolo so nas zelo lepo sprejeli. Dobili smo

svojo učilnico, kjer smo se lahko pripravili. Z mano so bili moja starša, učitelj Simon Štelcer in korepetitorka, ki me je spremljala na klavirju, Zala Čuček. Bilo je veliko tekmovalcev, med njimi tudi nekateri, ki že obiskujejo srednjo glasbeno šolo. Ti so seveda imeli prednost, saj imajo več izkušenj za sabo. Pa vendar se nisem dal. Ko sem prišel na oder, sem se poskušal kar se da dobro predstaviti in zaigrati melodije tako, kot jih znam. V komisiji so bili sami priznani glasbeniki, zato so bili pozorni na vsak to, melodičnost in mojo urejenost. Mojih osem minut in dvajset sekund se je izteklo. Priklonil sem se in odšel iz odra. Priznam. Ni lahko, tako skoncentrirano igrati klasično glasbo pred tako pomembnimi ljudmi. Vsi moji spremljevalci so bili zelo navdušeni nad mojim nastopom. Da sem dobil bronasto plaketo, sem izvedel doma preko spleta. Bil sem presrečen, saj v kategoriji 1. c, ni kar tako dobiti plaketo. Poleg vseh mojih zlatih priznanj in plaket krasi še sedaj bronasta. Z glasbo bom nadaljeval, saj letos končujem 6. razred nižje glasbene šole in se vpisujem še naprej v 7. razred.

Z glasbo se želim ukvarjati še naprej, če pa bom odšel še na kakšno tekmovanje, pa boste tudi vi izvedeli. Obljubim!

Nejc Kuri, 8. a

STANUJEM V VESOLJU 1.0

Otrok si hitro zapomni naslov ulice, kraja in hišne številke, kjer je doma. Takoj zatem še ve, da ulici ali zaselku sledi kraj pošte. Ko spozna države in kontinente, se v naslovu pridruži še ta podatek. Morda obstaja enak naslovnik na Marsu, Veneri ali na kateri od Jupitrovih lun. In naslovu se poda še ime planeta ali lune. A vse to je v našem osončju. Učitelj astronomije pripoveduje učencem o možnosti obstoja podobnih osončij ob zvezdah, ki jih vidimo na nočnem nebu. Ker so te tako zelo oddaljene od nas, je nemogoče opazovati podrobnosti kot npr. na Marsu, od koder nam robotska vozila pošiljajo barvne fotografije s površja tega rdečega planeta. Življenja tam ni, niti ni sledi o Marsovcih. Trudijo se z iskanjem nižje razvitih organizmov. Roboti vrtajo celo pod površje. Obstoj življenja zunaj našega planeta je vedno zanimivo vprašanje. Saj ne, da bi si toliko želeli srečanja s tistimi bitji, a da bi vsaj vedeli ali obstajajo. Mali radovedneži so mnogo od tega že spoznali ob gledanju poljudnoznanstvenih oddaj na televiziji. Malo večji radovedneži dodajo svojemu naslovu še ime našega osončja, ki je kar naše Osončje. Nekega dne radovedneži izvedo pri astronomskem krožku, da je Galaksija naslov

prostora z zvezdami, ki jih vidimo s prostim očesom ali teleskopom. Dodajo v naslov še ta naziv. Torej je še več naši galaksiji podobnih zvezdnih tvorbo. Najznamenitejšo Andromedino galaksijo M31 lahko najdemo celo s prostim očesom, vendar se je treba dobro znajti na zemljevidu črne teme. Na spletu so dobre fotografije galaksij in te pomagajo poštarju pri iskanju naslovnika. Baje, da je galaksij ogromno in da se združujejo v jate, podobno kot jate ptic. Jate galaksij imajo spet nekakšna imena. Če zaobjamemo jate, je to vse kar poznamo. Za vsak slučaj poimenujmo naše vesolje z Vesolje št. 1. Obstaja verjetnost, da ni edino.

Opazovanje sončevih peg s šolskim 20 cm zrcalnim teleskopom; učenci astronomskega krožka z mentorjem (manjka Uroš. P.), april 2014

Pozor: Sonce lahko opazujemo le s posebno folijo, ki prepušča le 0,01% svetlobe, sicer pride do poškodbe teleskopa in oči.

Slavko Toplak, mentor astronomskega krožka

POROČILO O AKCIJI » VETER V LASEH «

V sodelovanju s Športno unijo Slovenije in občino ter v organizaciji Osnovne šole Cerkvenjak, smo izvedli športno prireditev » VETER V LASEH «.

Akcija je potekala v soboto, 10. 5. 2014, na športno rekreativnem centru Cerkvenjak, od 9.30 dalje. Prireditve smo ustrezno promovirali preko medijev, plakatov in pisnih obvestil na domove.

Na prireditvi je sodelovalo 205 učenek, učencev in 35 učiteljev-ic. Vsi udeleženci akcije so zjutraj prejeli spominske majice akcije » VETER V LASEH «.

Vreme je bilo sončno in prijetno toplo.

Program prireditve je bil prilagojen razpoložljivim prostorskim in materialnim pogojem, pa tudi športni center je 2 km oddaljen od šole.

Aktivnosti:

- Kros
- Pohodništvo (šolska učna pot)
- Mali nogomet
- Tenis
- Štafetne igre
- Plesne točke
- Literarni prispevki

Na aktivnostih so letos sodelovali učenke in učenci od 1. do 9. razreda.

Dogajanja na prireditvi si je ogledalo tudi okoli 50 staršev, domačinov in ostalih obiskovalcev. Poskrbljeno je bilo za primerno ozvočenje glavnega mesta prireditve na stadionu in ustrezno koordinirano vodenje dogajanj tudi preko zvočnika.

Po končanih tekmovanjih smo imeli svečano razglasitev, podelitev pisnih priznanj in medalj akcije najuspešnejšim udeležencem.

Diplome in medalje sta podelila podžupan občine Cerkvenjak, Andrej Kocbek in ravnatelj Osnovne šole Cerkvenjak, mag. Mirko Žmavc.

Vse aktivnosti smo zaključili do 12.30.

Koordinator in organizator akcije:

Oto Hren - športni pedagog

BOTRSTVO - POMOČ PRI ŠOLANJU REVNIH OTROK IZ KENIJE

Učenci OŠ Cerkvenjak smo konec meseca maja na pobudo Skupnosti učencev šole in Društva za boljši svet (<http://www.forbetterworld.si/3/63/46/vsebine.html>)

pričeli zbirati sredstva za pomoč pri šolanju revnih otrok iz Kenije.

Zakaj pomoč namenjamo ravno otrokom iz Kenije?

Preprosto zato, ker pomoč rabijo. Ker želimo podpreti sanje svojih vrstnikov, sirot brez staršev, ki zaradi revščine pogosto nimajo dostopa do izobrazbe. Kenijska vlada sicer sofinancira šolanje, vendar so testi, letna preverjanja znanja, šolske potrebščine, knjige in druge potrebščine plačljive, brez tega pa otroci ne morejo dokončati šolanja.

Fundacija Društva za boljši svet v Keniji podpira dvanajst osnovnih šol v okolici vasi Majiwa in Nyamonye, ki ležita v bližini Viktorijinega jezera. Fundacija je v sodelovanju z vodstvom posameznih šol skrbno izbrala otroke, katerim bo dodeljena pomoč, pri čemer sta bila merilo izbire predvsem dva kriterija. Prvi je stopnja socialne ogroženosti; to pomeni, da so otroci bodisi sirote s samo enim ali brez staršev, ali pa so ogroženi na druge načine (alkoholizem, huda bolezen, AIDS, ekstremna

revščina, itd.). Kot drugi kriterij je vključen šolski uspeh oz. marljivost pri šolskem udejstvovanju.

Letni prispevek za šolanje osnovnošolskega otroka je 66 EUR in vključuje zgoraj naštetih letnih stroškov šolanja za enega učenca. Na naši šoli smo se odločili, da bomo učenci in delavci šole prispevali po evro, s čimer bi zbrali podporo za vsaj tri učence. Z velikim zadovoljstvom lahko povemo, da smo do 5. 6. 2014 zbrali 58 EUR; svoj prispevek so že zbrali učenci 2. a, 7. a in 9. a razreda.

V imenu otrok, katerim bo pomoč dodeljena, se vam lepo zahvaljujemo za vaš prispevek in k sodelovanju vabimo še ostale učence in delavce naše šole. Akcija se bo nadaljevala vse do meseca oktobra.

Vsaka beseda, vsak pogled, vsako dejanje in vsak nasmeh lahko prinesejo srečo drugim ljudem.

Predsednica

Skupnosti učencev OŠ Cerkvenjak:

Patricija Peklar

Mentor: Darko Štrafela, prof.

Učenec OŠ Ajigo iz Kenije ob točenju pitne vode.

Številne šole v Keniji se soočajo s pomanjkanjem pitne vode.

MALI MAFINI

Mafine Drfi vzame,
ko se v nebo zažene.
Mafine grizlja
in poje tralala.
Ko se pa k Reinbov dež odpravi,
male mafine zapravi.
Mafine je našel
in se hitro znašel.

Filip Živko, 3. a

PESEM O ŠOLI

»Zakaj šola obstaja?«,
se sprašuje večina otrok,
zame pa ne veljata ta jok in stok.

V 1. razredu me res je včasih grabil obup,
ker mame ni bilo,
in v šoli med odmori je bil hrup.

Peresnica, šestilo, škarje in ravnilo.
Vse to mora v peresnici biti,
da solz ni potrebno liti.
Ošiljen svinčnik pa obvezno,
da delo je pohvale vredno.

Razredi si sledijo,
malice pa dišijo.
Saj sploh ni hudo.
Šolo obožujem zelo!

Vanesa Borko, 4. a

PUSTNA

Juhuhu, juhuhu pust je tu,
juhuhu pust je tu.
Velika povorka
in šema motorka.
To vse traja do pustnega torka.

Tristan Berlak, 4. b

ČEBELICA

Jaz sem čebela
nabiram medeka.
Pa padel mi je lonček
pojedla sem bonbonček.

Tristan Berlak, 4. b

DEDEK

Moj dedek, dedek,
velik sladkosnedek,
sladka se s sladoledom
in medom.
Dedek, dedek,
šel je na hruško
in dobil je buško.
A ker padel je s hruške,
dobil je tri buške.
Zdaj se smeji
in veseli.

Tristan Berlak, 4. b

ZA ČRVE

Črv leze po trati,
a kača klopotača
ne neha klopotati.
Črv, črv črv, ...
a on ne neha jesti,
zato potem v svojo bubo ne more zlesti.

Tristan Berlak, 4. b

VREME

Vreme je sončno in oblačno,
včasih se zdi, kot da je lačno.
Ko se zbudi, nas razvedri
in ko se stemni niti besede več ni.

Sanja Ilešič, Nika Meglič, 4. b

POMLAD

Pomlad je lep letni čas,
ki bogato obdari vse nas.
Zvončki dolgo zdaj cvetijo
in nam lepo zazvonijo.
Trobentice nam zadišijo,
jabolka pa zacvetijo.
Čebele so se zdaj zbudile
in veliko dela si privile.

Mojca Šilak in Sanja Ilešič, 4. b

ČRIČEK

Nekoč živel je čriček
se mi zdi.
Našel sem ga na njivi
med jagodami.
Dal sem ga na stran
in še zdaj živi.

Timotej Zorko, 4. b

SRŠEN

Bil je en sršen,
ki si je predstavljal,
da je Supermen.
In začel je peti o svoji teti Meti.
Pridružila se mu je še suha muha,
škrat copat, taček kolaček,
še ena resnica, zraven nje pa plenica,
krt Črt, stok Rok in Mica bradavica,
ki je zapela:
Bil je en sršen,
ki si je predstavljal, da je Supermen ...
Tristan Berlak, 4. b

ŠPORTNI DAN

Športni dan je res enkratni,
čisto prav imajo vsi.
Tam se skače, hodi, teče
in podi za žogami. Ko pa konec je stvari,
pa se vsem domov mudi.
Larisa Čuček, 4. b

POLETJE

Poletje je zelo lep,
vroč čas,
ki bogato obdari s soncem.
Sladoled si kupimo
in z veseljem ga polizemo.
V bazen z veseljem skočimo,
ker radi se zmočimo.

Mojca, Sanja, Nika, Adriana, 4. b

SMUČARSKI PRIJATELJI

Na snegu sem bila prav živahna deklica,
zato postala sem prava smučarka.

Prijatelji na smučišču smo vsi bili,
si drug drugemu pomagali.

Vaditelj rad po hribu je drsel
in zraven si veselo pel.

Smučamo se mi,
joj, kako po hribu dol drvi!
Vsem zabavno se nam zdi.
Veliko naučili smo se vsi,
dogodivščin vseh pozabili ne bomo mi.

Soba 208 – Emina, Melisa, Evelyn, Tanja

RDEČA KAPICA

Jaz sem Rdeča kapica,
mala zlata deklica,
rada s punčko se igram,
k babici že sama znam.

Rada pojem, se vrtim,
skačem in se smejim,
v šoli dobro se učim.

In kako mi je ime,
vedeli bi radi?
Vsak kdorkoli me pozna,
pravi mi Rdeča kapica.

Lara Kramberger, 5. b

KAJ VSE DIŠI?

Kaj vse diši?
Diši to, da te srce boli?
Ne, diši kar je lepo.
Diši kar je srčno toplo.
Dišijo mlade rože,
dišijo parfumi za mlade možè.
Mladim puncam diši ljubezen,
a smrdi, ko se ljubezen prelomi v bolezen.
Diši kadar se kuha sveža juha.
Dišijo bomboni, čokolada in vse, kar zdrobijo usta
mlada.
Diši tudi poln nos, smrdi, ko hodi kdo bos.
Diši nam vse, čeprav tega nihče ne pove.
Lepi vonj odhiti, kadar v nos smrad prileti.
Meni najlepše diši marmelada.

Tina Brotšnajder, 8. b

LJUBEZEN

Ljubezen srčna bolezen.
Včasih je prava nadloga,
a je vseeno življenjska priloga.
V ljubezni sta sreča in nesreča,
občutkov, solz polna vreča.
Včasih rad bil bi osamljen,
od teh stvari postaneš hitro omamljen.
V nas se skriva ljubeznivost,
ki razvije v noro se igrivost.
Ljubezen je mora,
čakanja, trpljenja cela gora.
Vsaka ljubezen v življenju pusti sledi,
včasih želimo, da jih ne bi.

Tina Brotšnajder, 8. b

MOJA DOMOVINA

Moja rodna domovina,
 pokrajina si fina.
 Slovenija, ta tvoja politika
 najslabša je kritika.
 Moja domovina in tvoje lepote
 prekosijo vse druge sirote.
 Pri nas beli so lipicanci,
 v žepih žvenketajo kovanci.
 Imamo naravne podzemne jame,
 v nje hodijo še italijanske dame.
 So na naših ozemljih pustošili Turki,
 so na njivah zrasli slovenske kvalitete murki¹.
 Je bil Prešeren najboljši pisatelj?
 Zavidal poezije bi mu vsak skladatelj.
 V srcih plamen slovesa gori,
 se v državi vsak gasilec, policaj bori.
 Se tepejo, ubijajo,
 a se v sebi od žalosti zvijajo.
 Naša dežela je s snegom prekrita,
 reke, znamenja vsa so zakrita.
 So v Sloveniji kulture stare,
 glasbeniki spet igrajo kitare.
 Pri nas so lepe ženice,
 vse pečejo dobre potice.
 Znana in oboževana je prekmurska gibanica,
 za vse je prava sladica.
 V Primorju so lepe plaže,
 pred dvori glavne straže.
 Smo vsi ponosni Slovenci,
 tu živijo tudi Nemci.
 Triglav stoji ponosno
 visoko in trdoglavo.
 Zastava je modra, rdeča in bela,
 na njo je ponosna SLOVENIJA cela.
 So pri nas dišeče rože,
 imamo tudi čedne možgane.
 Igramo radi nogomet,
 z njim vsak moški je zadet.
 V politiki davek
 ljudem daje popravek.
 Pri nas le redka je revščina,
 bogat jezik je ta slovenščina.
 Pri nas sta hodila Ciril in Metod,
 dežela je dobila božjih dobrot.
 Vsak ponosen je na nas,
 sliši se naš glas v deveto vas.
 Čeprav imamo v državi denarne probleme,
 imamo v krvi bojne gene.
 Slovenija, vsak te ima rad,
 pa naj bo to star ali mlad.

Tina Brotsnajder, 8. b

PESEM

Pesem sama se kuje,
 besedne zveze oblikuje.
 Brati ni je težko,
 pisati pa tudi ne lahko.
 V pesem zlijejo se občutki,
 včasih tudi tisti obupni.
 V pesem vživi se vsak,
 še najbolj postaven možak.
 Pesem je kot trava,
 zvečer jo poje krava.
 Pesem ni le zgaga črk,
 včasih povzroči tudi možganski mrk.
 Beremo radi pesmi o sreči,
 včasih tudi o mački v vreči.
 Pesmi dajo se peti,
 njih melodije igrajo najlepši kvarteti.
 Pesem v glavi mrgoli,
 jo ptiček na veji žvrgoli.

Tina Brotsnajder, 8. b

ZIMA

Spet prišla si zima,
 zelo mrzla in nič fina.
 Pobelila boš spet vse bregove,
 zamrznila tudi nekatere slapove.
 Spet delali bomo snežake,
 pričakovali 3 praznične možake.
 Bomo lahko se spet kepali,
 s snegom dol zametali.
 Ko sneg prekrije plan,
 spet noč skrajša dan.
 Zunaj mrzle so noči,
 v hiši vsak pod odejo tišči.
 Nosili bomo volnene nogavice,
 velike, debele rokavice.
 Vklopiti si bomo morali gretje,
 spet bomo čakali na vroče poletje.
 Bliža se novo leto,
 vse v lučke, praznično bo odeto.
 Nekateri bodo se napili,
 drugi solze sreče iz sebe vlili.

Tina Brotsnajder, 8. b

¹ kumare

ČLOVEŠTVO

So pomembne sledi,
pušča mnogo jih ljudi.
Nemir se rodi.

So ljudje tisti, ki ugotavljajo.
So umetniki, ki se predstavljajo.
So poti, ki izginjajo.
So stvari, ki nas v mišljenje rinejo.

So zavetja topla in lepa,
ljudi mirne ščiti obleka.
A če si v srcu trd,
vedno vase boš zaprt.

Ko ljudje umirajo,
glasno solze prodirajo.
Smo ljudje različni si,

mirni, nemirni,
stari, mladi in dojenčki.
Se v ljudeh sliši jok,
spolzi po licu potok solz.

So hiše zavetja prijaznih ljudi.
Se pred vsemi vsak lepo drži,
a v samoti se žalost rodi.
Se sliši odpev v daljavi,
sliši se glas v glavi,
oh, pridi, pridi k meni.
Vse se konča v temi.
Tako se pot žalostnega življenja konča,
naenkrat se pozabi težave, ki jih ima.

Tina Brotšnajder, 8. a

Ime in priimek: Luka Borko
Horoskop: Strelec
Srednja šola: Srednja lesarska šola Maribor
Želje: Imeti službo
Hobiji: Ribištvo, izdelovanje izdelkov iz lesa

Ime in priimek: Žan Kos
Horoskop: Lev
Srednja šola: Srednja šola za gostinstvo in turizem Maribor
Želje: Nikoli več zamuditi pouka, imeti denar
Hobiji: Nimam tega ...

Ime in priimek: Žiga Fekonja
Horoskop: Tehtnica
Srednja šola: Srednja trgovska šola Maribor
Želje: Imeti denar
Hobiji: Nič ...

Ime in priimek: Tomi Lorenčič
Horoskop: Rak
Srednja šola: Biotehniška šola Maribor
Želje: Postati ginekolog
Hobiji: Vaterpolo na travi, balet, boks

Ime in priimek: Klemen Hercog
Horoskop: Ribi
Srednja šola: Srednja elektro – računalniška šola Maribor
Želje: Končati šolo, dobiti službo
Hobiji: Igranje nogometa

Ime in priimek: Tadeja Polc
Horoskop: Strelec
Srednja šola: Srednja zdravstvena in kozmetična šola Maribor
Želje: Dobiti službo, uživati v življenju
Hobiji: Druženje s prijatelji, poslušanje

Ime in priimek: Mitja Kmetič
Horoskop: Škorpion
Srednja šola: Srednja lesarska šola Maribor
Želje: Imeti službo
Hobiji: Igranje nogometa

Ime in priimek: Patrik Pučko
Horoskop: Strelec
Srednja šola: Srednja lesarska šola Maribor
Želje: Imeti denar in svojo delavnico
Hobiji: Igranje nogometa, druženje s prijatelji

Ime in priimek: Igor Sabadin
Horoskop: Devica
Srednja šola: Srednja elektro – računalniška šola Maribor
Želje: Dobiti službo
Hobiji: Igranje trobente

Ime in priimek: Tadej Vajzman
Horoskop: Ribi
Srednja šola: Srednja elektro – računalniška šola Maribor
Želje: Odi v tujino
Hobiji: Igranje nogometa

Ime in priimek: Janja Simonič
Horoskop: Ribi
Srednja šola: Srednja zdravstvena in kozmetična šola Maribor
Želje: Končati šolo, imeti službo
Hobiji: Igranje klavirja

Ime in priimek: Vivian Vajzman
Horoskop: Škorpion
Srednja šola: Srednja šola za gostinstvo in turizem Maribor
Želje: Odi v tujino, imeti denar
Hobiji: Igranje

Ime in priimek: Žan Šamperl
Horoskop: Škorpion
Srednja šola: Srednja elektro – računalniška šola Maribor
Želje: Končati šolo
Hobiji: Igranje nogometa

Ime in priimek: Rene Vrščič
Horoskop: Oven
Srednja šola: Srednja šola za oblikovanje Maribor
Želje: /
Hobiji: /

Ime in priimek: Ana Šimek
Horoskop: Škorpion
Srednja šola: Srednja zdravstvena in kozmetična šola Maribor
Želje: Postati medicinska sestra
Hobiji: Risanje

Ime in priimek: Žan Zorko
Horoskop: Kozorog
Srednja šola: Srednja elektro – računalniška šola Maribor
Želje: Končati srednjo šolo, imeti službo in denar
Hobiji: Računalništvo

Ime: MAJA
Priimek: ČUČEK
Horoskop: DVOJČEK
Srednja šola: SREDNJA ŠOLA ZA OBLIKOVANJE MARIBOR
Hobiji: ODBOJKA, PETJE
Želje v prihodnosti : POSTATI ODLIČNA FOTOGRAFINJA

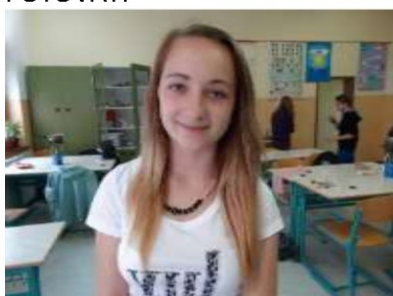
Ime: NADJA
Priimek: ILEŠIČ
Horoskop: TEHTNICA
Srednja šola: EKONOMSKA ŠOLA PTUJ
Hobiji: DRUŽENJE S PRIJATELJI, ODBOJKA
Želje v prihodnosti: ŽIVETI V AMERIKI

Ime: TJAŠA
Priimek: KOCMUT
Horoskop: ŠKORPIJON
Srednja šola: GIMNAZIJA PTUJ
Hobiji: PLES, ODBOJKA, DRUŽENJE S PRIJATELJI
Želje v prihodnosti: POTOVATI PO SVETU

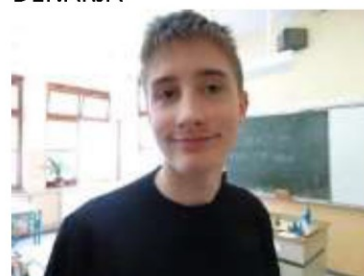
Ime: TEJA
Priimek: KOLOSOVSKI
Horoskop: DVOJČEK
Srednja šola: TURISTIČNA ŠOLA FEHRING
Hobiji: VOŽNJA Z SKUTERJEM
Želje v prihodnosti: VELIKO POTOVATI

Ime: JURE
Priimek: KRALJ
Horoskop: BIK
Srednja šola: SREDNJA STROJNA ŠOLA PTUJ
Hobiji: STRELJANJE
Želje v prihodnosti: IMETI SLADOLEDARSKI AVTO

Ime: DAVID
Priimek: PAVLAS
Horoskop: OVEN
Srednja šola: TURISTIČNA ŠOLA MARIBOR
Hobiji: BRANJE, POSLUŠANJE GLASBE
Želje v prihodnosti: IMETI VELIKO DENARJA

Ime: UROŠ
Priimek: PELCL
Horoskop:
Srednja šola: SREDNJA TRGOVSKA ŠOLA MARIBOR
Hobiji: NOGOMET
Želje v prihodnosti: IGRATI V KLUBU NK MARIBOR

Ime: ALJAŽ
Priimek: PURGAJ
Horoskop: BIK
Srednja šola: SREDNJA STROJNA ŠOLA PTUJ
Hobiji: NOGOMET, KOŠARKA
Želje v prihodnosti: IMETI DOMA SVOJO DELAVNICO

Ime: NATAŠA
Priimek: RIŽNAR
Horoskop: DVOJČEK
Srednja šola: SREDNJA ŠOLA ZA OBLIKOVANJE MARIBOR
Hobiji: ODBOJKA
Želje v prihodnosti: IMETI SVOJ FRIZERSKI SALON

Ime: KLEMEN
Priimek: SOVEC
Horoskop: BIK
Srednja šola: SREDNJA STROJNA ŠOLA PTUJ
Hobiji: NOGOMET
Želje v prihodnosti: ŽELIM IMETI DOBRO SLUŽBO

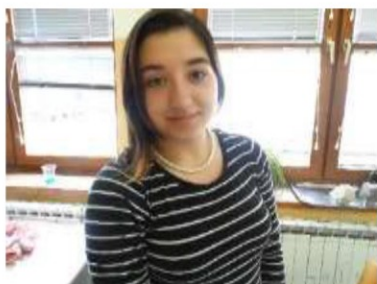
Ime: DOMEN
Priimek: TOŠ
Horoskop: TEHTNICA
Srednja šola: ELEKTRO RAČUNALNIŠKA ŠOLA PTUJ
Hobiji: IGRANJE KITARE
Želje v prihodnosti: ŽELIM BITI DOBER PODJETNIK

Ime: RENE
Priimek: VRŠIČ
Horoskop: BIK
Srednja šola: EKONOMSKA ŠOLA PTUJ
Hobiji: NOGOMET, TENIS
Želje v prihodnosti: DOBRO IGRATI TENIS

Ime: LARISA
Priimek: WEINGERL
Horoskop: RAK
Srednja šola: SREDNJA OBLIKOVALNA ŠOLA MARIBOR
Hobiji: NOGOMET, IGRANJE KLAVIRJA, VOŽNJA S KOLESOM
Želje v prihodnosti: DOKONČATI SREDNJO ŠOLO IN DOMA IMETI SVOJ FRIZERSKI SALON

Ime: ALJOŠA
Priimek: ZELENIK
Horoskop: ŠKORPIJON
Srednja šola: ELEKTRO-RAČUNALNIŠKA POLA PTUJ
Hobiji: NOGOMET
Želje v prihodnosti: /

Ime: IRIS
Priimek: ZORKO
Horoskop: STRELEC
Srednja šola: BIOTEHNIŠKA ŠOLA PTUJ
Hobiji: JAHANJE, ODBOJKA
Želje v prihodnosti: IMETI SLUŽBO IN DRUŽINO

POMAGAMO
PRI
NALOGAH

Alekseja Hauzer

JIH
POTOLAŽIMO

PROSTOVOLJSTVO

2013/2014

Se odvija v oddelkih OPB od srede do petka, eno šolsko uro.

Mentorica: Jasna Lipovž

POMAGAMO
PRI
UČENJU

Patricija Čuš

Samanta Rakuša

SE
IGRAMO

BRALNA ZNAČKA

Naši devetošolci bodo prejeli izvrstno ilustrirano Prešernovo Zdravljico, vsa leta šolanja so bili zvesti knjigam učenci OŠ Cerkvenjak – Vitomarci: Janja Simonič, Tadeja Polc, Vivian Vajzman, Klemen Herzog, Žan Zorko, Domen Toš, Jure Kralj, Tjaša Kocmut, Rene Vršič in David Pavlas.

**TEKMOVANJE ZA CANKARJEVO PRIZNANJE IZ
SLOVENŠČINE**
Bronasto priznanje

2. razred: Maruša Hercog, Špela Sabadin, Miha Černel

3. razred: Lara Lovrec, Nejc Nedeljko, Aleksander Breznik

4. razred: Pia Peklar

5. razred: Gašper Kavčič

6. razred: Nuša Gavez, Vita Kovačec

7. razred: Blaž Čeh, Nuša Čeh

8. razred: Patricija Peklar, Tina Brotšnajder, Veronika Podgoršek

9. razred: Tjaša Kocmut, Žan Zorko, David Pavlas

POŠ Vitomarci:

2. razred: Žiga Žmavc, Nejc Vršič

3. razred: Žiga Krepša, Vanessa Repič

4. razred: Tristan Berlak, Filip Kuri

5. razred: Tanja Gavez

6. razred: Jure Čeh

Srebrno priznanje

8. razred: Patricija Peklar

Zlato priznanje

8. razred: Patricija Peklar

TEKMOVANJE ZA VEGOVO PRIZNANJE IZ**MATEMATIKE****Bronasto priznanje**

1. razred: Maks Vršič, Benjamin Žerdin, Nickolas Klajnošek, Jan Mikl

2. razred: Sergeja Firbas, Rok Domajnko, Matija Omulec

3. razred: Zala Zagoršek, Aleksander Breznik, Timotej Kukovec, Sandi Habjanič, Lara Lovrec, Zoja Šalamun

4. razred: Tamara Borko, Pia Peklar, Rene Zorman

5. razred: Domen Čuš, Gašper Kavčič, Alen Ploj

6. razred: Vita Kovačec, Nuša Gavez

7. razred: Matija Ploj, David Hrga

8. razred: Patricija Čuš, Jan Živko

9. razred: Jure Kralj, Žan Zorko

POŠ Vitomarci:

1. razred: Domen Kokol, Sara Krepša, Larisa Megla, Gašper Meglič

2. razred: Nejc Vršič, Nina Toš

3. razred: Vanessa Repič, Tine Pečar

4. razred: Tristan Berlak, Sanja Ilešič, Mojca Šilak

5. razred: Sergej Ilešič

6. razred: Danny Pečar

Srebrno priznanje

9. razred: Jure Kralj, Žan Zorko

TEKMOVANJE ZA ŠTEFANOVO PRIZNANJE IZ FIZIKE**Bronasto priznanje**

8. razred: Jan Soto Vargas, Jan Živko

9. razred: Jure Kralj

Srebrno priznanje

8. razred: Jan Soto Vargas

9. razred: Jure Kralj

TEKMOVANJE IZ ANGLEŠČINE**Bronasto priznanje**

8. razred: Jan Soto Vargas, Viktorija Matjašič

9. razred: Žan Zorko, David Pavlas, Teja Kolosovski

Srebrno priznanje

9. razred: Žan Zorko

TEKMOVANJE IZ NEMŠČINE (9. razred)**Bronasto priznanje**

David Pavlas, Teja Kolosovski

Srebrno priznanje

Teja Kolosovski

Zlato priznanje

David Pavlas

TEKMOVANJE IZ ZGODOVINE**Bronasto priznanje**

8. razred: Patricija Peklar

PROTEUSOVO TEKMOVANJE IZ BIOLOGIJE**Bronasto priznanje**

8. razred: Anja Zorec, Adriana Zelenik

9. razred: Klemen Hercog, Tadeja Polc, Nadja Ilešič,
Tjaša Kocmut

TEKMOVANJE ZA PREGLOVO PRIZNANJE IZ KEMIJE**Bronasto priznanje**

8. razred: Patricija Čuš, Jan Soto Vargas

9. razred: Jure Kralj

**TEKMOVANJE IZ RAČUNALNIŠTVA "MULTIMEDIJSKI
EKOPLAKATI"****Bronasto priznanje**

Luka Borko, Žiga Fekonja, Aleks Žnidar

TEKMOVANJE VESELA ŠOLA**Bronasto priznanje**

4. razred: Klemen Klobasa, Tamara Borko, Pia Peklar,
Nuša Lajh, Vanesa Borko, Rene Zorman, Jan
Kocuvan, Teja Borovnik

5. razred: Jaka Govedič, Alen Ploj, Emina Arih

6. razred: Žan Rebernik, Vita Kovačec, Klara Grdja,
Nuša Gavez

8. razred: Veronika Podgoršek, Patricija Peklar, Sara
Fekonja, Sara Lovrec, Benjamin Klajnošek, Tina
Brotšnajder

9. razred: Ana Šimek, Luka Borko, Žiga Fekonja, Žan
Zorko

Srebrno priznanje

4. razred: Tamara Borko

ŠPORTNI DOSEŽKI

odbojka – medobčinsko, st. deklice - 3. mesto

košarka – medobčinsko, st. deklice - 3. mesto

odbojka – medobčinsko, st. dečki - 2. mesto

ZLATI BRALCI (za 9 let bralne značke)

Janja Simonič, Tadeja Polc, Vivian Vajzman, Klemen
Herzog, Žan Zorko,

Domen Toš, Jure Kralj, Tjaša Kocmut, Rene Vršič,
David Pavlas

ZLATI CEKIN (za odlične učne dosežke v OŠ)

Žan Zorko, Janja Simonič, Jure Kralj, Domen Toš,
Tjaša Kocmut

Odgovorni urednik: mag. Mirko Žmavc, ravnatelj
Zbrala in jezikovno pregledala: Suzana Logar
Uredila in obdelala: Polonca Pangrčič